

Kirkenes verdensråd Sentralkomitémøte i Trondheim 22.-28. juni 2016

Nyhetsmeldinger fra kirken.no og KVs hjemmeside
på norsk og engelsk som omtaler Dnk-deltakelse

Alle KVs meldinger finnes på:

<https://www.oikoumene.org/en/press-centre/news>

Utkast 08.07.16

Nyhetsmelding på kirken.no

Internasjonalt kirketoppmøte i Trondheim

23.6.2016

22. juni var Nidarosdomen fylt av kristne topledere fra hele verden. De var samlet i Trondheim for å meisle ut veien videre for verdens største sammenslutning av kristne kirker, Kirkenes verdensråd (KV).

KVs sentralkomité i Trondheim 22.-28. juni 2016. (Foto: <http://www.oikoumene.org>)" title="Internasjonalt kirketoppm te i Trondheim" />

Deltakerne på møtet i KV's sentralkomité i Trondheim 22.-28. juni 2016. (Foto: <http://www.oikoumene.org>)

Når KV's sentralkomité og inviterte partnere og gjester fra alle kontinenter samles i pilegrimsbyen, står aktuelle tema som religion og vold, barns rettigheter og situasjonen i Midtøsten øverst på dagsordenen.

[Finn bilder fra møtet her.](#)

Uttalelser/vedtak fra sentralkomitémøtet i Kirkenes verdensråd (oppdateres)
Hør intervju med generalsekretær Olav Fykse Tveit i Her og nå, NRK radio 24. juni

Artikler fra Kirkenes verdensråds pressetjeneste:

- Kirkenes verdensråds sentralkomité møtes i Trondheim
- Plenums møte om enhet understreker kirkens avgjørende betydning
- Kirkenes verdensråd lanserer lærebok om misjonsarbeid
- Biskop Helga Haugland Byfuglien: Preses med mot og tydelighet
- Teologisk utdanning er nøkkelen til å styrke kvinners stilling i kirken
- Kirkenes verdensråds sentralkomité feirer sankthans i Norge
- Å lære om – og fra – pilegrimsvandring for rettferdighet og fred
- «Det er på tide å anerkjenne de panafrikanske kvinnenenes bidrag til den globale økumeniske bevegelsen», sier kvinnelige ledere i Kirkenes verdensråd
- Å være menneske er å være sårbar

Religion på dagsordenen

I en globalisert virkelighet hvor steile fronter får mye oppmerksomhet i media, opplever Kirkenes verdensråd økt interesse for kirkenes måte å arbeide på. Politikere, FN-organisasjoner, World Economic Forum og andre aktører innen utvikling og miljø ønsker nå nærmere samarbeid med kirker.

- KV opplever nå stor forståelse for at utfordringene må løses sammen med dem som er til stede lokalt overalt i verden. Religionsdialog og arbeid for fred og rettferdighet må følges av konkret arbeid på lokalt plan. KVs kompetanse og grasroterfaringer fra de 345 medlemskirkene, etterspørres derfor i økende grad i internasjonalt samarbeid, sier Berit Hagen Agøy, generalsekretær i Mellomkirkelig råd.

KVs sentralkomité som består av 150 medlemmer, møtes annethvert år for å diskutere overordnede kirkepolitiske saker og prioriteringer i KVs arbeid. På møtet i Trondheim drøftet KV sitt engasjement i land som Nord-Korea, Nigeria, Burundi, Colombia, Israel/Palestina, Syria, og Ukraina. Komiteen drøftet hvordan kirker i samarbeid med UNICEF kan synliggjøre og styrke barns rettigheter og vern mot diskriminering, vold og overgrep, innad i kirkene og i lokalsamfunn.

- Kirkene kan ha en viktig rolle i å bygge broer i nasjonale konflikter. I dagens Syria er den ortodokse kirken en av de viktigste aktørene for å skaffe sivilbefolkningen humanitær hjelp, poengterer Hagen Agøy.

Pilgrimsferd for fred og rettferdighet

På KVs siste generalforsamling i Sør-Korea i 2013 vedtok man visjonen som skal gjennomføre alt KVs arbeid, «*Pilgrimage of Justice and Peace*».

- Ved å knytte an til og fornye pilegrimstradisjoner understrekes sammenhengen mellom tro, spiritualitet, fellesskap og konkret arbeid for vår neste. Gjennom denne tilnærmingen prøver KV å binde sammen ulike tråder i bevegelsens historie, den som handler om misjon, teologi og arbeid for kirkens enhet og den som handler om sosialt og politisk arbeid, forteller Hagen

Agøy.

Felles klimaengasjement fram mot klima-toppmøtet i fjor er et eksempel på dette. 1,8 millioner underskrifter fra «klimapilegrimer» ble overlevert i desember i Paris.

Om Kirkenes verdensråd

KV ble etablert i 1948 som et «fellesskap av kirker» for å synliggjøre kristen enhet, slik at man gjennom et felles kristent vitnesbyrd og tjeneste kan bidra til fred og forsoning i verden. Den norske kirke har vært medlem siden starten, og Norges kristne råd og Kirkens Nødhjelp er også knyttet til KV. Norske metodister og anglikanere er medlemmer som del av internasjonale kirkesamfunn. Den norske presten og teologen Olav Fykse Tveit har vært KVs generalsekretær siden 2010, som den sjuende i rekken og den første fra Norden.

KV er det bredeste og viktigste kirkefellesskap på globalt nivå i dag. 348 medlemskirker i 110 land, representerer en halv milliard medlemmer, hovedsakelig fra de protestantiske, anglikanske og ortodokse kirker. Den romersk-katolske kirke er ikke medlem, men deltar i noen kommisjoner og Pave Frans har åpnet for mer aktivt samarbeid. KV samarbeider også med en lang rekke organisasjoner innenfor misjon, diakoni og utdanning, og i de siste årene også mer med den evangelikale del av kristenheten. Det er også tett kontakt med andre verdensreligioner.

- [Les mer om sentralkomitémøtet her.](#)
- [Artikler fra sentralkomitémøtet på norsk](#) (på KVs nettside)
- [Bilder fra møtet.](#)(på KVs nettside)
- [Se også urfolkskonferanse om forsoning i Trondheim 20.-21. juni](#)

Med dette bildet på [Kirkenes verdensråds Facebook-side](#), tok sentralkomiteen farvel med Trondheim.

Nyhetsmelding på kirken.no

Kirkenes verdensråd: Religion må aldri legitimere vold

28.6.2016

- I inter-religiøs dialog hører jeg ofte at vi først må vi løse konflikter, så kan vi snakke om situasjonen for kvinner og likestilling. Hva om vi snur på dette og starter med å ta opp kvinners historier om vold og undertrykkelse? spør Berit Hagen Agøy.

Generalsekretær Berit Hagen Agøy deltok i panelet da sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd tok opp temaet "Religion og vold".

Som generalsekretær i Mellomkirkelig råd for Den norske kirke har hun 22.-28. juni deltatt på møtet i Kirkenes verdensråds sentralkomiteé i Trondheim. Et av de store temaene var "*Religion og vold*".

Berit Hagen Agøy var eneste kvinne i panelet da sentralkomiteen søndag tok for seg denne saken. Hun pekte på at kulturelle og religiøse tradisjoner har vært - og er - med på å usynliggjøre og delvis akseptere vold mot kvinner.

- I mange religiøse tradisjoner lages det skiller mellom kvinner og menn, - både fysiske og mentale. Spørsmålet er om menn som av ulike grunner vil kontrollere kvinner, finner støtte i hvordan vi organiserer autoritet i våre kirker, sa Hagen Agøy.

- Tenk om det er sant at familier og fellesskap der menn og kvinner har samme verdighet, frihet og rettigheter, er det beste vernet mot vold og ekstremisme? utfordret Hagen Agøy.

Hun refererte blant annet til at Den norske kirke og Islamsk råd i Norge i 2009 vedtok en fellesuttalelse om vold i familie og nære relasjoner. (Se lenke til uttalelsen nedenfor)

- Det er viktig at religiøse ledere så tydelig tar avstand fra å bruke religion til å legitimere vold, sa Berit Hagen Agøy.

Motarbeide radikaliserings

Kirkenes verdensråd (KV) ber medlemskirkene om å ta nye grep for å hindre og motarbeide radikaliserings. I bakgrunnsdokumentene til **uttalelsen "Religion og vold" fra KVs sentralkomité tirsdag**, varsles det at dette blir en hovedsak for arbeidet i 2017.

Tidligere utenriksminister Knut Vollebæk er medlem av KVs kommisjon for kirkenes internasjonale relasjoner, og deltok i presentasjonen av temaet "Religion og vold". Han tok utgangspunkt i korstogenes tid der den kristne kirke brukte makt og vold med støtte fra makthavere. At det i dag er økende interesse i internasjonale organisasjoner og FN for å samarbeide med kirkene, kommenterte han på denne måten:

- Denne nye interessen kommer ikke av at religiøse ledere har vært til hjelp med å løse konflikter. Tvert imot har dette å gjøre med hvordan religion nå blir brukt i terrorisme.

- I et forum som dette er det viktig at vi gransker oss selv heller enn å rette pekefinger mot andre. Hvordan kan vi hindre en repetisjon i Den sentralafrikanske republikk av det som skjedde i Rwanda, der massakre foregikk i kirkene og prester deltok i folkemord? spurte Vollebæk.

Siden KV ble opprettet like etter Andre verdenskrig har fredsarbeid stått sentralt i organisasjonen. På KVs siste generalforsamling i Sør-Korea i 2013 vedtok man "Pilgrimsferd for fred og rettferdighet" ("*Pilgrimage of Justice and Peace*") som overskrift over virksomheten i verdens største organisasjon for kirkesamarbeid. Generalforsamlingen vedtok uttalelsen "*The Way of Just Peace*".

I en uttalelse fra sentralkomiteen 28. juni poengteres det at religiøst motivert vold har tiltatt i styrke. Man nevner spesielt den såkalte "Islamske statens" brutale vold mot ulike religiøse grupperinger i Syria og Irak.

- Religiøst motivert vold er en del av både historie og nåtid i alle de store religionene, Islam, hinduisme, buddhisme, jødedom og kristendom. Og mange steder utsettes minoriteter for hatefullt spåk og voldelige angrep, slår uttalelsen fast.

Samarbeid om barns rettigheter

Kirkenes verdensråd innledet i fjor formelt samarbeid med UNICEF for å øke oppmerksomheten omkring barns rettigheter. Samarbeidet er beskrevet i dokumentet "*Principles & Tools for Child-friendly Churches*".

I sin tale til KVs sentralkomité understreket KVs generalsekretær Olav Fykse Tveit at dette er et sentralt tema under overskriften "*Religion og vold*".

- Jeg tilhører den første generasjonen som har vokst opp med lovgivning mot all form for vold mot barn. Vi vet at religion stadig brukes for å legitimere eller unnskyldte at vold mot barn

brukes som en del av oppdragelsen, sa Fykse Tveit.

Han mener samarbeidet med UNICEF vil gi kirkefellesskapet større faglig innsikt i dette problemet.

- [Se det felles ressursdokumentet fra KV og UNICEF med prinsipper og verktøy for å fremme barnevennlige kirker](#) (engelsk).
- [Mer om barnevennlig kirke](#) (engelsk - nettsiden til Kirkenes verdensråd)

- [Uttalelser/vedtak fra møtet i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd 22.-28. juni 2016](#)

- [Religion and Violence](#) - uttalelse 28. juni 2016 (engelsk)
- [Nyheter på norsk fra Kirkenes verdensråd](#)

- [Bilder fra møtet i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd 22.-28. juni 2016](#)
Dokumenter
- [Fellesuttalelse \(2009\) fra Den norske kirke og Islamsk råd i Norge om vold i familie og nære relasjoner](#)

Populær urfolkskonferanse om forsoning

15.6.2016

156 konferansedeltakere fra 29 land kommer til Trondheim 20.-21. juni for å samtale om forsoningsprosesser og urfolk. – Vi er overveldet over interessen. Tiden er moden for en fordypet samtale om behovet for forsoning mellom urfolk og storsamfunn, sier Tore Johnsen, generalsekretær i Samisk kirkeråd.

<img

Illustrasjonsfoto: Fra Samiske kirkedager i Mo i Rana 2013

- Interessen er større og bredere enn vi trodde. For å sikre plass til internasjonal deltakelse har vi vært forsiktige med å markedsføre konferansen her hjemme. Likevel måtte vi tidlig utvide fra 100 til 150 deltakere, og har nå god deltakelse fra Sápmi, sier Johnsen.
- Samene har lenge vært flinke til å drive politikk og rettighetskamp, men dårlige til å sette ord på den uforløste smerten som fortsatt lever i skyggene og preger individer og samfunn. Nå virker det som om flere erkjenner de sosiale konsekvensene og behovet for å gjøre noe med det.

Ungdom snakker om arvet sorg

- I dag vet vi at historiske traumer overføres til nye generasjoner om de ikke bearbeides individuelt og kollektivt. Derfor er vi opptatt av temaet belyses i et tverrgenerasjonsperspektiv, sier rådgiver Maria R. Steinsvik i Samisk kirkeråd.

Hun har ledelsen når 21 urfolksungdommer fra ulike deler av verden møtes til et eget pre-konferanseprogram dagen før hovedkonferansen.

- Arvet sorg blir et hovedtema og de unge vil utarbeide en uttalelse som vil presenteres tidlig i hovedkonferansen, sier hun.

Sluttdokument

Under hovedkonferansen vil en gruppe forberede et sluttdokument basert på samtalene underveis. Uttalelsen vedtas i konferansens slutt sesjon. Sluttdokumentet skal legges frem på møtet til **Kirkenes verdensråds sentralkomité i Trondheim 22.-28. juni**.

Av 156 påmeldte er 65 fra andre kontinenter enn Europa. 29 land og 30 ulike urfolk er representert. 90 deltakere har urfolksbakgrunn.

Bred interesse

«*Reconciliation Processes and Indigenous Peoples: Truth, Healing and Transformation*» er temaet for konferansen i Trondheim. Hovedarrang rer er Samisk kirkeråd og Kirkenes verdensråd. Medarrang rer er de samiske rådene i s sterkirken i Sverige og Finland, samt Kirkelig utdannings senter nord.

Målet har vært å bringe sammen grasrot, aktivister og ledere både i og utenfor kirkene – både urfolk og ikke-urfolk – til en fordypet samtale om forsoning. I tillegg til en rekke kirkelige aktører på ulikt nivå er deltakelsen bred. FNs spesialrapportør for urfolk og en av kommisjonærene fra Canadas Sannhets- og forsoningskommisjon er bidragsytere. Blant de påmeldte er blant annet Sametingets politiske ledelse i Norge, Sveriges diskrimineringsombud, Canadas ambassade og Kommunal- og moderniseringsdepartementet.

Arbeidet lenge med forsoningstematikk

Samisk kirkeråd har jobbet med forsoningstemaet lenge. Da **Kirkemøtet i 1997** offentlig beklaget sin medvirkning i forsoningsprosessen, var det Samisk kirkeråd som hadde arbeidet frem saken.

- Vi opplevde skepsis i enkelte samiske miljøer når vi senere har snakket om behovet for forsoningsprosesser mellom det samiske og norske samfunnet. Jeg tror det har bunnet i en redsel for at all prat om forsoning lett innebærer å kompromisse med sannheten. Men forsoning må alltid starte med å snakke sant om den uretten som har skjedd, sier Tore Johnsen, generalsekretær i Samisk kirkeråd.

- Stillhet, uvitenhet og fornektelse preger fortsatt forholdet mellom urfolk og majoritetssamfunn mange steder i verden.   bryte ettervirkningene av historisk kolonisering og undertrykking krever konkrete tiltak, og kirkene har i lys av sin historiske rolle et ansvar for å bidra, sier han.

Canada går foran

Johnsen tror at den urfolksrelaterte Sannhets- og forsoningskommisjonen i Canada (2010-2015) har endret bildet. Kommisjonen har ledet en omfattende prosess der et stort antall mennesker har fått fortelle hvordan de personlig ble rammet av internatskolesystemet for urfolksbarn i Canada. I sin sluttrapport har kommisjonen konkludert med at Canada bidro til et kulturelt folkemord. I motsetning til sin forgjenger Harper, som førte en aggressiv politikk mot urfolk, har landets nyvalgte statsminister Justin Trudeau nylig stilt seg positiv til alle forslagene som er fremmet til videre oppfølging.

Samisk sannhetskommisjon?

Sametinget har også nylig pekt på behovet for en samisk sannhetskommisjon i Norge, i likhet med Sametinget i Sverige. I begge land har regjeringen v rt lunken, men saken lever.

- Dette er antakelig bakgrunnen for at hele Sametingets politiske ledelse nå er påmeldt til v r

konferanse, tror Johnsen.

Mye tyder på at det har skjedd et stemningsskifte i Sápmi omkring disse spørsmålene, mener han.

Blant bidragsyterne på konferansen finner vi

- *Marie Wilson*, kommisjonær i Canadas Sannhets- og forsoningskommisjon. Hennes bidrag handler om “Erfaringer fra Canadas Sannhets og forsoningskommisjon”.
- *Victoria Tauli-Corpuz*, FNs spesialrapportør for urfolksrettigheter. Hennes innlegg har overskriften “Respekt for urfolksrettigheter betyr gjenopprettelse av relasjoner”.
- *Miguel Salanic*, urfolkskoordinator i Latin American Council of Churches, Guatemala. Hans bidrag handler om “Sannhet som kamp mot vold og ødeleggelse”.
- Biskopen i Härnösand *Eva Nordung Byström* som tar for seg Svenska kyrkans hvitbokprosjekt under overskriften ”Hvor går veien videre fra ignoranse?”
- En forestilling med *Mari Boine* og religionshistorikeren *Brita Pollan* belyser demoniseringen av samenes religion på begynnelsen av 1700-tallet.
- Sametingspresident *Aili Keskitalo* gir en hilsen fra Sametinget og reflekterer om temaet i begynnelsen av konferansen.
- Urfolksteologen *Anne Pattel-Gray* fra Australia gir en teologisk fortolkning av konferansetemaet.

[Mer informasjon om konferansen her](#)

Flyktnings situasjonen tema på toppmøte i Kirkenes verdensråd

24.6.2016

- Når vi gjør flyktnings situasjonen til et spørsmål om hvor få vi kan ta i mot heller enn å handle om å hjelpe flest mulig mennesker på flukt, står vi ved et veiskille i vår solidaritetsforståelse, sier Marianne Brekken.

Marianne Brekken er Den norske kirkes representant i Kirkenes verdensråds sentralkomité. (Foto: Marcelo Schneider/WCC)

Hun er den eneste norske representanten i sentralkomiteen til Kirkenes verdensråd (KV) som møtes i Trondheim 22.-28. juni. Brekken har siden 2013 vært blant de 150 medlemmene i komiteen som møtes annethvert år for å diskutere overordnede kirkepolitiske saker og prioriteringer i KVs arbeid. Hun er også medlem av Mellomkirkelig råd for Den norske kirke.

Mennesker på flukt ble løftet frem av flere talere under møtet i KVs sentralkomité.

- Det var svært sterkt å lytte til historiene fra dem som opplever dette i enda større grad enn oss. Ropet fra våre søsterkirker blir veldig tydelig. En av våre hovedoppgaver i Den norske kirke blir å bringe denne førstehåndskunnskapen ut til våre menigheter og inn i vårt daglige menighetsliv, sier Brekken.

I dag er det rundt 65 millioner mennesker på flukt i verden i følge helt ferske tall.

Den norske kirke har markert seg sterkt i forbindelse med asyl – og integreringspolitikken det

siste året, og har fått kritikk både fra statsråder og kirkefolk. Brekken mener likevel at kirken må våge å være tydelig i møte med den største humanitære utfordringen verden står overfor siden andre verdenskrig.

- Vi må fortsette å holde regjeringen ansvarlig for hvordan vi omtaler flyktingene. De aller fleste er mennesker på flukt som søker fred for seg og sin familie, sier hun.

- [Les hele intervjuet med Marianne Brekken her.](#)
- [Om møtet i Trondheim i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd](#)

- [Nyheter på norsk fra Kirkenes verdensråd](#)

Nyhetsmelding på kirken.no

Å være menneske er å være sårbar

28.6.2016

- Når vi omtaler funksjonshemmede som "de sårbare", styrkes vrangforestillingen om at mennesker uten funksjonshemninger er sterke og klarer seg selv.
- Også mennesker med en kropp som kan synes svak, er umistelige, sier Dr. Samuel Kabue som leder EDAN-arbeidet i KVs sekretariat.

ette er ett av punktene i dokumentet *"The Gift of Being"* (*"Livet som gave"*) som sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd (KV) sluttet seg til tirsdag. I dokumentet heter det at de fleste blant oss kommer til å oppleve en eller annen form for redusert førlighet på et eller annet punkt i livet.

EDAN (Ecumenical Disability Advocates Network), har siden 1998 arbeidet med spørsmål rundt integrering av funksjonshemmede i KVs 348 medlemskirker. På sentralkomiteens møte i Trondheim 22.-28. juni ble grunnlaget for dette arbeidet gjennomgått på nytt.

Dr. Samuel Kabue som leder EDAN-arbeidet i KVs sekretariat, sier dette om bakgrunnen for det nye prinsippdokumentet *"The Gift of Being"*:

I Guds bilde

- Utgangspunktet i å være skapt i Guds bilde, ledet oss til overskriften *"The Gift of Being"*. Våre liv, i enhver form, har samme verdi. Selv om kroppene er ulike, er vi like mye skapt i Guds bilde. Ved at vi er skapt er vi også gjenstand for Guds kjærlighet. Og Guds kjærlighet gjør ikke forskjell på folk. Også mennesker med en kropp som kan synes svak, er umistelige,

sier Kabue.

Han gleder seg over at det ikke lenger er slik at noen utenfra presser kirkene til å arbeide med inkludering av mennesker med funksjonshemninger.

- Nå ser kirkene selv dette som sin oppgave. På kirkelig hold trenger vi ikke å argumentere for å inkludere. Det vi fortsatt trenger er å argumentere mot tilfeller av ekskludering. EDAN ønsker å hjelpe den økumeniske familien til å se de vanhellige konsekvensene av utestengelse i vårt arbeid og i våre institusjoner.

I *"The Gift of Being"* nærmer KV seg spørsmålet om funksjonshemninger ut fra menneskerettighetene. De etiske utfordringene fra den raske utviklingen innen kunstig befruktning, drøftes spesielt.

Livskvalitet

Det pekes på at genetisk screening og kunstig befruktning søker å gi vordende foreldre et *"informert valg"* om barnets genetiske egenskaper. KV-dokumentet problematiserer i den sammenheng en rådende oppfatning av uttrykket *"livskvalitet"*.

I dokumentet heter det blant annet:

- Det er bekymringsfullt når livskvalitet-argumenter underbygger forestillingen om at visse begrensede tilstander fører til menneskeliv som ikke er verdt å leve.

Man kritiserer videre etikere som lager distinksjoner mellom å *"være i live"* og *"ha et liv"*:

- I en slik distinksjon ligger en idé om at det å bare *"være i live"* ikke har noen verdi i seg selv. Da får menneskelivet verdi etter hva mennesker er i stand til å gjøre med livet.

- Utviklingen innen kunstig befruktning sender klar beskjed om at "funksjonshemmede liv" ikke er velkomne og bør forhindres fra å bli født, heter det i dokumentet. Det pekes på at man lett overser hvordan dette oppfattes av mennesker med funksjonshemninger og av deres familier.

- [Uttalelser/vedtak fra møtet i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd 22.-28. juni 2016](#) (oppdateres)
- [Nyheter på norsk fra Kirkenes verdensråd](#)
- [Bilder fra møtet i Kirkenes verdensråds sentralkomité](#)
- Se også <https://kirken.no/funksjonshemmede>

[The Ecumenical Disability Advocates Network \(EDAN\)](#)

Kirkenes verdensråds sentralkomité møtes i Trondheim

Biskop Helga Haugland Byfuglien og Agnes Abuom. Foto: Ned Alley/Kirkenes Verdensråd

22 June 2016

Sentralkomit m tet i Kirkenes verdensråd 2016 ble åpnet i Trondheim 22. juni av lederen, Agnes Abuom fra den anglikanske kirke i Kenya.

Sentralkomiteen er et styringsorgan som møtes annethvert år, og som består av 150 representanter som velges fra de 345 medlemskirkene i Kirkenes verdensråd. Den sittende komiteen ble valgt ved den tiende samlingen (2013) av Kirkenes verdensråd i Busan, Sør-Korea.

Plenumsm tene på åpningsdagen besto i en  pningshilsen fra lederen, holdt av Abuom, og en rapport fra generalsekretær i Kirkenes verdensråd, Olav Fykse Tveit. Her fikk delegatene også høre en oppsummering fra rådets eksekutivkomite om program og budsjett siden siste sentralkomit samling i 2014.

Pilegrimsvandring for samarbeid

Abuom tok opp Trondheims rolle som pilegrimsmål og snakket om de mange forskjellige landskapene pilegrimene vandrer gjennom. Nidarosdomen er verdens nordligste middelalderkatedral. Hun knyttet den åndelige pilegrimstradisjonen til Kirkenes verdensråds nåtidige satsning på «pilegrimsvandring for rettferdighet og fred».

Rådets leder hevdet at «pilegrimsvandringen gir oss gode muligheter til å se oss selv på nytt som en bevegelse for Guds folk, et folk med en oppgave – åpne og inkluderende, våkne og mottakelige for å ledes av Den hellige ånd.»

Hun beskrev det kristne rettferds målet som «en skjev rettferdighet – til fordel for ofrene, de det syndes mot – de som er fratatt makt over eget liv og er marginalisert, de diskriminerte og foraktede, de misbrukte og krenkede, de fengslede og torturerte, de fortrenge og utarmede. Så lenge noen behandles urettferdig og nektes liv, har vi aldri en reell og fullstendig rettferdighet.»

Håpets fellesskap

I generalsekretærens rapport beskrev Tveit kirkens pilegrimsvandring som «et folk definert av håp», med følgende forklaring: «Det dreier seg ikke om generell optimisme, men om å formidle en årsak og motivasjon for håp. Ofte betyr det å kunne se utover det vi gjør til daglig og forvente noe mer og noe annet, - søke rettferdighet og fred og intet mindre enn det. Håpet er et kriterium for vår kristne tro.»

Tveit berettet om flere viktige emner sentralkomiteen skal diskutere, blant annet relasjonen mellom religion og vold og omfattende diskriminering, fremmedhat og rasisme.

Olav Fykse Tveit er ordinert prest i Den norske kirke og oppmuntret gjestene i landet til å la seg «inspirere av geografien rundt oss samt det levende uttrykket for menns og kvinners pilegrimsferd, der de faktisk vandrer gjennom disse landskapene og kommer til Trondheim i dag.»

Den kommende uken

Senere på dagen deltok delegatene i en prosesjon til Nidarosdomen, der H.K.H. kronprins Haakon deltok i åpningsgudstjenesten.

Temaet for møtet i Kirkenes verdensråds sentralkomité i Trondheim 22.-28. juni er Pilegrimsvandring.

Text of moderator's address

Text of general secretary's report

Other Central Committee documents

Livestreaming

High resolution photos

På Olavsvegen med blikk mot fortiden mens fremtidens kirker skapes

Knut Refsdal ankommer Kirkenes verdensråds sentralkomité. Foto: Ned Alley/WCC

22 June 2016

Olavsvegen, den lange pilegrimsleden fra Gamlebyen i Oslo til Nidarosdomen i Trondheim, var en mye brukt og populær rute, fulgt av pilegrimer gjennom 500 år, helt til reformasjonen. Veien ble restaurert og gjenåpnet i 1997.

Knut Refsdal kjenner den lange og tøffe veien godt og har nettopp tilbrakt nesten en måned med å gå de 643 kilometerne i regn og sol gjennom Norges fjell og daler til Trondheim. Norges tusen år gamle by er arena for Kirkenes verdensråds sentralkomit m te 22.-28. juni. Møtet er treffende er bygget rundt temaet Pilegrimsvandring for rettferdighet og fred.

Trondheim ble grunnlagt av Olav Tryggvason i 977. Ofte var det her de norske kongene ble hyllet, og byen ble et pilegrimsmål etter at levningene etter Olav den hellige ble lagt i Nidarosdomen. Olav II Haraldsson var Norges konge fra 1015 til 1028 og ble kanonisert rett etter sin død i 1030. Han regnes nå som Norges skytshelgen, året for sin innsats for å samle landet til ett under kristenflagget. Trondheim ble dermed både religiøst og nasjonalt senter for Norge og er fortsatt Kirke-Norges åndelige hjerte.

Refsdal har fulgt den gamle middelalder-veien på en reise som kulminerte i et besøk hos Kirkenes verdensråds sentralkomité, der han hilste deltakerne og knyttet sin vandring til Kirkenes verdensråds Pilegrimsvandring for rettferdighet og fred.

Refsdal, som er generalsekretær for Norges Kristne R d, benyttet seg av det uformelle systemet som har vokst opp langs pilegrimsleden, og har overnattet i l ver, hytter, private hjem og hoteller langs veien. Rundt 30 personer har fulgt ham på forskjellige deler av reisen.

På vandringen inviterte Refsdal lederne i lokale trossamfunn og humanetiske foreninger til å vandre sammen med ham og delta i dialog om lokale spørsmål og problemstillinger. Deler av

veien gikk han sammen med ledere av ikke-religiøse lokale institusjoner - skoler, politi og andre - for å diskutere blant annet flyktningkrisen og radikaliserings av ungdom. Gjennom pilegrimsvandringen fikk Refsdal møte og vandre sammen med folk med forskjellige legninger og overbevisninger, forteller han - for eksempel en pinsevevnpastor og en imam. «Når man vandrer sammen», blir man tvunget til ikke lenger å se på forskjellene mellom pilegrimene, men på det vi må dele: mat, vann, kampen mot trøttheten. «Vi ble til bare medmennesker», sier Refsdal.

Refsdal sier at pilegrimsvandringen også gjorde det mulig for ham å forstå «at potensialet i kirkene er sterkt nok til å kunne invitere til samarbeid med andre organisasjoner og mennesker som vil vel for å samarbeide om å styrke lokalsamfunnene våre.» I Hamar har kirkene og sekulære humanistiske organisasjoner for eksempel brukt pilegrimssamtaler til å bygge et programmessig samarbeid med skolene for å bekjempe radikaliserings av ungdom.

«Både Kirkenes verdensråd og de lokale kirkene får en mer betydningsfull rolle som katalysatorer for slike lokale initiativer, særlig nå som Den norske kirke ikke lenger er statskirke i Norge», sier Refsdal.

Gjennom å besøke disse stedene som har vært så viktige i gamle tider, kan de kristne og kirkene kanskje komme frem til nye roller som kan bidra til en fremtid der rettferdighet og fred er mulig.

Mer informasjon om temaet:

Pilgrimage of Justice and Peace

WCC Central Committee meeting 2016

High resolution photos

«Det er på tide å anerkjenne de panafrikanske kvinnenes bidrag til den globale økumeniske bevegelsen», sier kvinnelige ledere i Kirkenes verdensråd

Mary Anne Plaatjies van Huffel. Foto: Peter Williams/WCC

23 June 2016

av Kristine Greenaway

Kvinner av afrikansk opprinnelse har vært en styrke for den globale økumeniske bevegelsen i flere tiår, men får fremdeles ingen anerkjennelse alt de har bidratt med. Nå må dette endres, sier gruppen som har organisert et nettverk av panafrikanske teologer, lekfolk og presteskap innen Kirkenes verdensråd.

«Vi vil samle og synliggjøre fortellinger om panafrikanske kvinner, som kan hjelpe frem kvinnelige ledere nå og i fremtiden», sier Angelique Walker-Smith, medlem av Kirkenes Verdensråds sentralkomité. «Disse fortellingene blir så ofte glemt i den økumeniske historien og kirkehistorien.»

Walker-Smith har tatt initiativet til å samle PAWEEN (Pan-African Women's Ecumenical

Empowerment Network), som ble startet i november 2015 av Kirkenes Verdensråd. Nettverket skal fungere som en plattform for akademiske studier, åndelig refleksjon og tiltak for kvinner av afrikansk opprinnelse i alle verdensdeler.

Under møtene i sentralkomiteen i Trondheim denne uken, vil medlemmene av PAWEEN følge nøye med for å se hvor ofte panafrikanske kvinner blir hørt i plenumsdiskusjoner og hvor ofte de opptre i lederroller.

I nettverket finner vi også den nåværende lederen for sentralkomiteen, Agnes Abuom. Hun er en utviklingskonsulent og teolog fra Kenya og den første kvinnen og afrikaneren i denne stillingen. Abuoms synlighet er absolutt i tråd med PAWEENS mål om å øke bevisstheten rundt bidraget fra panafrikanske kvinner til den globale økumeniske bevegelsen.

Mary Anne Plaatjies van Huffel, president for Afrika i Kirkenes verdensråd, mener PAWEEN vil være et viktig bidrag i Kirkenes Verdensråds arbeid med å oppmuntre til opplæring og utnevning av økumeniske ledere som gjenspeiler bredden av det globale kirkesamfunnet.

Plaatjies van Huffel, som er professor i teologi ved Stellenbosch University i Sør-Afrika, sier: «Jeg gleder meg til en fremtid der bredere perspektiver og responser blir hørt og inkludert i tiltaksplanene til Kirkens Verdensråd, til en tid der det handles i tråd med ordene, og der alles ord behandles like seriøst, uten hensyn til kjønn, rase eller opprinnelse.»

PAWEENS utkast til rammeverk nevner at fortellingene til tidligere og nåværende panafrikanske kvinnelige økumeniske ledere er en inspirasjonskilde for fornyede modeller for kvinnelig kristen ledelse i disse endrede tidene, der kirkene vokser i det globale sør og blir færre og mindre i nord. Den resulterende forskyvningen i kristendommens religiøse landskap understreker det økte behovet for opplærte og erfarne panafrikanske kvinnelige økumener, ifølge kjernegruppen i PAWEEN som har utarbeidet utkastet til rammeverk.

PAWEENS planer for akademiske bidrag til den globale økumeniske bevegelsen og støtte til kvinnelige ledere i årene som kommer, omfatter konferanser og seminarer i Afrika, Europa og Nord-Amerika samt publikasjoner i forbindelse med Bossey Ecumenical Institute og World YWCA.

Nylige drøftinger i Washington, D.C. om fattigdom og sult er det første høyprofilerte arrangementet om sosial rettferdighet som er knyttet til PAWEEN. Arrangementet fikk tittelen «Pan-African Women of Faith: Lifting Our Voices and Votes to End Hunger and Poverty» og ble holdt tidligere i juni med støtte fra Brød til verden, Kirkenes Verdensråd og Howard University's Office of the Dean of the Chapel. Walker-Smith var hovedarrangør.

«Kirkenes Verdensråds pilegrimsvandring for forsoning og fred er et kairos-øyeblikk som kan styrke kirkenes forståelse for de panafrikanske kvinnenes bidrag til kirkehistorien og den økumeniske bevegelsen», mener Walker-Smith. «Under drøftingene i Washington var én dag satt av til en panafrikansk åndelig pilegrimsvandring for forsoning og fred, der noen av disse kvinnene ble husket i bønn og på steder som Den afrikanske union, den afroamerikanske kirken og den katolske kirken St. Teresa of Avila.»

PAWEEN

Kirkenes verdensråds sentralkomité feirer sankthans i Norge

Sankthansb l. Foto: Ole-Einar Andersen/WCC

24 June 2016

B l på fjell og langs kysten og hyggelig samvær markerer dagen som tidligere var kjent som Jonsok (Johannesvake), men nå mest går under navnet sankthansaften (sankt Johannes' aften), en feiring til  re for d peren Johannes.

Lenge før dagen fikk noen av disse betegnelsene, f r kristendommen kom til Nord-Europa, ble det denne dagen, 23. juni, holdt en hedensk b lfest for å feire  rets lengste dag. Hekser, troll og alver ble sagt å fare rundt jorden ved sommersolverv, i lyset fra midnattssolen og menneskene markerte dagen med fertilitetsritualer.

Da kristendommen kom til landet og den gamle kulturen ble utfordret, ble skikkene formet om og i stedet vinklet mot en feiring av helgendagen til minne om Døperen Johannes, den 24. juni. Dagene som blir stadig kortere fra denne dagen og gjennom sommer- og høstmånedene som følger, kan ha vært forbundet med d perens profetiske utsagn: «Han skal vokse, jeg skal avta» (Joh 3,30).

På samme måte ble midtvinterritenes mytiske betydning overført som en del av feiringen av Jesu fødsel på julaften.

Derfor har datoen 23. juni overlevd først som norr nn festdag, så kristen og nå i stadig større grad som en sekulær festdag i Norge og de skandinaviske nabolandene.

Norske folketradisjoner som lever i dag

23. juni 2016, etter andre møtedag, takket delegatene ved Kirkenes verdensråds sentralkomitémøte i Trondheim ja til en invitasjon fra Den norske kirkens vertskomite om å delta i den tradisjonelle feiringen av dagen.

De internasjonale møtedeltakerne ble kjørt til Trøndelag Folkemuseum og vandret opp til toppen av Sverresborg, der ruinene av den gamle borgen ligger på toppen av åsen, over skogene og bekkene i vikingenes rike.

Delegatene samlet seg sammen med norske familier for å vente på at det enorme bålet skulle tennes. Kvinner og jenter bar blomsterkranser i håret og foreldrene oppfordret sine poder om ikke å gå for nær kanten av borgruinene. I påvente på at bålet skulle flamme opp, kunne man oppleve folkemusikk, sang og dans.

Et av sentralkomiteens medlemmer fra den ortodokse tradisjonen, Archimandrite Jack Khalil fra Universitetet i Balamand i Libanon sa følgende: «Jeg beundrer en slik mønstring av lokalsamfunnet. Når vi ser familier som danser, synger og spiller musikk sammen er det tegn på et sterkt lokalsamfunn. Det betyr også et friskt lokalsamfunn. Musikken forteller oss om deres liv, og i dag er de glade.»

Til slutt ble bålet tent, og lyste opp mellom borgruinene. Snart skjøt de lyse luene opp mot himmelen og hvis røyk steg mot skyene over.

Enhver stamme og rase

Og festen fortsatte. Sentralkomiteen ble ønsket velkommen til museumskafeen for å smake på spesialitetene fra området: rømmegrøt med smør, kanel og sukker sammen med spekemat. Alex Benson Maulana fra den presbyterianske Church of Christ i Afrika sa over middagen «Denne dagen minner meg om at enhver rase og enhver stamme har sine tradisjoner. Det er kanskje ikke de samme tradisjonene, men likevel har de så mye til felles.»

«Dette har ingenting med farge å gjøre», fortsatte han. «Vi har alle våre tradisjoner og feiringer som tilfører mening til våre liv. Andre har sine tradisjoner også.» Med rømmegrøttallerkenen foran seg la han til «Og så ofte deler man et spesielt måltid som et symbol på feiringen.»

Ild og ånd

Besøkende fra kirker i alle verdens geografiske områder vandret gjennom museumsområdet under en sol som knapt gikk ned den natten.

«Jeg hadde aldri sett for meg at jeg skulle reise til Norge», sa Angelique Walker Smith fra pressgruppen for Brød for verden i Washington, D.C. og Pan-African Women's Ecumenical Empowerment Network.

«Men her er vi – bål, grøt, dansende barn. Det er fantastisk! Helt uventet! Jeg er åpen for Den hellige ånd, åpen for at Herren vil ta lede oss dit vi skal!»

WCC Central Committee meeting

Å lære om – og fra – pilegrimsvandring for rettferdighet og fred

Dr Enns, Dr Abuom, Rev. Tore Johnsen, Rev. Waltrina Middleton. Foto: Odd Erik Stendahl/WCC

23 June 2016

Oppmuntring, inspirasjon og historiefortelling var deler av plenumsdiskusjonen om pilegrimsvandring for rettferdighet og fred på sentralkomitémøtet i Kirkenes verdensråd.

Samtalen var den første i en serie av plenumsdiskusjoner om sentrale deler av rådets arbeid, fokusert mot den åndelige og programmatiske kjernen. På møtet i Kirkenes verdensråd i Trondheim 22.-28. juni drøftet man utviklingen i organisasjonen og vurderte innsatsen på viktige områder.

Første tema var de synlige initiativene fra pilegrimsvandringen som startet etter Kirkenes verdensråds tiende generalforsamling i 2013. Initiativene omfattet en svært vellykket klimapilegrimsvandring til FNs klimakonferanse i Paris i 2015. Denne ledet til en milepæltraktat om reduksjon av klimaendringer – i tillegg til flere senere tiltak og besøk fra medlemskirker i Midt-Østen, pilegrimsvandring gjennom Latin-Amerika i 2015, der president for Latin-Amerika, Gloria Nohemy Ulloa Alvarado og generalsekretær Olav Fykse Tveit deltok, og pilegrimsvandring til Hiroshima og Nagasaki med en medlemskirke-delegasjon for å markere 70-årsdagen for bombingene og minnes ofrene der.

Gloria Nohemy Ulloa Alvarado mente at den latinamerikanske pilegrimsvandringen bidro til å «revitalisere og styrke innsatsviljen og engasjementet» i de latinamerikanske kirkene, samtidig som «håpets stemme» ble sterkere.

Fernando Enns, den tyske mennonitteologen og medlem av sentralkomitéen, er nestleder i referansegruppen for pilegrimsvandringen og medlem i den teologiske studiegruppen. Han

kom med sine refleksjoner om pilegrimsvandringenes mange sider og hvordan de bidrar til forståelse, særlig gjennom vandringens tre roller: Feire gavene vi har fått, oppsøke sårene og rette opp urett.

Fokuspunktet for pilegrimsvandringen har i 2016 vært «å bygge fred i kontekst av religion og vold i Midt-Østen med fokus på Palestina og Israel», sa han. For eksempel kunne Enns fortelle om referansegruppens egen pilegrimsferd til Israel og Palestina i februar 2016, med en levende beskrivelse av deltakernes møter med lokalbefolkningen og med medlemskirker og kirkeledere.

«Vi hørte gripende vitnesbyrd fra folk som bor i Jerusalem – midt i trusler, aggresjon, usikkerhet og angrep. Vi vandret langs Via Dolorosa og delte plass med grupper av pilegrimer. Vi opplevde flyktningleirer, bosettinger, kontrollposter og separasjonsmuren. Vi luktet tåregass, bevitnet diskriminering og lyttet til våre kjære brødres og søstres frustrasjoner: Kristne, jøder, muslimer. Vi besøkte sårene!» sa Enns.

Det ble også tid til innslag om spesifikke initiativ som belyser pilegrimskonseptet, og om hva vi har lært av engasjement i spesifikke kontekster.

Tore Johnsen fra Den norske kirke og generalsekretær i Samisk kirkeråd henviste ikke bare til den fysiske, kulturelle og åndelige volden som er utøvd gjennom århundrene mot Norges samiske urfolk, men også til internaliseringen av vold. «Vi blir våre egne fiender», sa han. For ham er «sannhet, anger og oppreisning» viktige redskaper for forsoning. «Gjennom pilegrimsvandringen kan vi skape et flergenerasjonsprosjekt som motvirker urfolkets usynlighet.»

Generalsekretær John Nduna fra ACT Alliance vil gjenopplive deres kampanje for klimarettferdighet og understreket hvor viktig det er at den økumeniske medlemskirkefamilien i ACT Alliance samlet presser på for bedre avtaler under FNs klimaforhandlinger. For ham «har pilegrimsvandringen så vidt begynt.»

Konferansen av Europeiske Kirkers generalsekretær, Heikki Huttunen, talte om den globale migrantkrisen og hvordan dette påvirker de europeiske kirkene. Han kalte det en «krise for solidariteten og samfunnsånden» og lærte oss at «pilegrimsferder krever metanoia.»

Til slutt knyttet Waltrina Middleton Black Lives Matter-bevegelsen i USA til pilegrimsmotivet og stadfestet gripende at «Vi som tror på frihet, kan ikke hvile», samtidig som hun understreket hvor relevant og mektig ikkevolds-motstand er for å oppnå samfunnsendringer. «Troslederne må føre an i dette arbeidet», sa hun.

«Pilegrimsmotivet bør få oss til å åpne oss for møter, anger og omvendelse», sa Enns og oppsummerte referansegruppens tanker om konseptet. «Vi har en felles overbevisning om at det å 'reise ut' og 'være på vei' står sentralt i den kristne læren. Jesus sendte disiplene sine ut, for å vandre, for å være sårbare og avhengige av andres gjestfrihet – og for å finne Gud på veien – på de mest gudsforlatte steder.»

Pilegrimsvandring for rettferdighet og fred

Møtet i Kirkenes verdensråds sentralkomité

Teologisk utdanning er nøkkelen til å styrke kvinners stilling i kirken

Berit Hagen Agøy, Angélique Walker-Smith, Mary Anne Plaatjies van Huffel. Foto: Marcelo Schneider / Kirkenes verdensråd

25 June 2016

by Kristine Greenaway with Ingeborg Dybvig

Historier om kvinner i ledende stillinger i kirken er avgjørende for å forme en ny generasjon av kvinnelige pan-afrikanske ledere, fremholdt innledere på en samling under møtet i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd.

Budskapet er tydelig. Historier om kvinner med afrikansk avstamning som har arbeidet for den globale økumeniske kirkebevegelsen, kan berike den teologiske utdanningen og oppmuntre kvinner til å forberede seg på globalt lederskap.

På en frokostsamling i Trondheim fortalte kvinnelige teologer i sentrale lederroller i sine respektive kirker om kraften som ligger i historier som kan gi mot til å stå opp for rettighetene til kvinner, menn og barn.

Pan-African Women's Ecumenical Empowerment Network (PAWEEN) sponset arrangementet, som ble arrangert i forbindelse med møtet i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd som avholdes i Trondheim, en by som er kjent for sin tradisjon for å ta imot pilegrimer.

Lederen av PAWEEN, Angélique Walker-Smith, fortalte deltakerne at beslutningen om å koble nettverket til Kirkenes verdensråds program for økumenisk teologisk utdanning, var tilsiktet. "Vi ønsker å bringe erfaringene våre sammen, og vi ønsker at de skal bli hørt i den teologiske utdanningsdelen av rådet."

I introduksjonstalen til de tre innledeerne kommenterte Berit Hagen Agøy I Mellomkirkelig råd for Den norske kirke: "Fokuset de har på å dele historier bringer tankene hen til en sterk norsk tradisjon der pilegrimene delte sine historier. De vandret, de satte seg ned og de delte sine historier. Vi må lære av hverandre på samme måte i dag ved å dele historier på tvers av landegrenser og kirker".

Innledeerne er alle pionerer som har sine egne historier som er en del av kirkehistorien. Mary Anne Plaatjies van Huffel er den første kvinnen som ble ordinert til pastor i den nederlandske reformerte kirken i Sør-Afrika. Helga Haugland Byfuglien er den første kvinnelige preses i Bispemøtet i Den norske kirke, og Walker-Smith er den første afroamerikanske kvinne som har gjennomført doktorgradsprogrammet for prester ved Princeton Theological Seminary.

Plaatjies van Huffel, teologiprofessor ved Stellenbosch-universitetet i Sør-Afrika, erkjenner betydningen av formell teologisk utdanning, men ønsker også å utvide diskusjonen til å inkludere refleksjon om hvordan lek-kvinner kan rustes til lederskap.

"Jeg undres hvordan vanlige kvinner og jenter i afrikanske menigheter ser sine muligheter i en verden der det stort sett bare finnes mannlige ledere? Det er en mangel på informasjon og muligheter for teologisk utdanning for de som ikke nødvendigvis ønsker å bli ordinert. Jeg tror vi kan bruke de vakre fortellingene i Bibelen til å trekke frem sterke rollemodeller og gode eksempler. Vi må ta med alle raser og klasser i historiefortellings-kretsen", fremholdt hun.

I Den norske kirke er det mange kvinner i viktige lederroller, fortalte Haugland Byfuglien til forsamlingen. I dag er 30 prosent av ordinerte prester i Den norske kirke og fire av kirkens 12 biskoper kvinner. Kvinner er også valgt til leder for Kirkerådet, Mellomkirkelig råd og generalsekretær i Bibelselskapet.

"Dette gjenspeiler utviklingen av likestilling i vår del av verden. Men det skjedde ikke uten diskusjon, og til en viss grad har det også splittet kirken. Vi har fortsatt mindre lekmannsmiljøer som ikke er begeistret for kvinners lederskap", bemerker biskopen.

Det blir enda vanskeligere når Haugland Byfuglien møter andre kirkesamfunn. "Det finnes kirker som ikke er vant til kvinnelige prester. Det er noen ganger tungt å erfare. Jeg har blitt neglisjert og oversett, og det er ikke noen hyggelig opplevelse. Det er fristende å bare la være å kommentere det, men jeg tror vi må ta dette opp når det skjer. Hvis vi ikke gjør det, vil det ikke være lettere for de som kommer etter oss", sier biskopen.

Som en erkjennelse av hvor privilegert Den norske kirke er når det gjelder kvinners rett til å innta ansvarlige posisjoner, uttalte Haugland Byfuglien: "Vår situasjon forplikter oss til å dele våre historier og bidra overfor våre søstre i andre kirker. Vi kan bidra ved å snakke om retten vi har til å sitte ved samme bord og være synlige der."

Imidlertid mente biskopen at arbeidet med å åpne veien for kvinner inn i maktposisjoner i kirken ikke bare skal være kvinners ansvar. "Vi må innrømme at hvis vi virkelig skal få budskapet gjennom, er vi avhengige av å jobbe sammen med menn. Hvis ikke, kan vi sitte i konferanser, møter og fellesskap for kvinner, uten at noe kommer til å skje. Vi må være kloke, smarte og strategiske og også ha nettverk med menn."

Walker-Smith er enig. "Det er slik vi jobbet da vi lanserte PAWEEN i Washington, DC, og i den akademiske verden har vi selvfølgelig alltid hatt et nært samarbeid med menn, siden de har nytt godt av fordelene og privilegiene ved teologisk utdanning."

Plaatjies van Huffel makte imidlertid også til forsiktighet. "Vi må også huske at kvinner fortsatt blir ekskludert. Derfor må vi ta opp strukturene vi jobber innenfor. Det finnes et glasstak. Vi må gå nye veier og finne ut hvordan vi best kan skape en ny kultur innenfor våre kirker", uttalte hun.

Fakta om PAWEEN:

Pan African Women's Ecumenical Empowerment Network (PAWEEN) ble startet i 2015 for å skape et verdensomspennende, levende nettverk for å støtte og styrke kvinner av afrikansk avstamning som et bidrag til Kirkenes verdensråds pilegrimsferd for rettferdighet og fred.

Mer informasjon:

[Pan African Women Ecumenical Empowerment Network](#)

[Kirkenes verdensråds sentralkomité](#)

Biskop Helga Haugland Byfuglien: Preses med mot og tydelighet

Biskop Helga Haugland Byfuglien. Foto: Ned Alley/WCC

25 June 2016

by Kristine Greenaway

Den første kvinnelige preses i Bispemøtet i Den norske kirke sier hun har måttet lære å være tydelig på hvor hun står i kontroversielle saker, som homofile ekteskap – som hun støtter – samtidig som hun uttrykker respekt for synspunktene til kolleger som er imot.

Denne egenskapen, som har gitt biskop Helga Haugland Byfuglien tillit blant sine bispekolleger, er noe hun tilskriver sin erfaring som generalsekretær i KFUK/KFUM Norge.

"Gjennom arbeidet med unge mennesker lærte jeg å ta inn over meg en rekke ulike oppfatninger i saker som seksualitet og familieliv", sier Haugland Byfuglien. "Jeg lærte om ledelse, om å jobbe med et team av kolleger snarere enn som et individ."

Denne småvokste og stillferdig energiske kvinnen er en banebryter – en av de første kvinnene som ble ordinert til prest i Den norske kirke og nå den første kvinnen som er valgt til preses ved bispemøtet for landets tolv biskoper.

Hennes rolle og hennes nærvær har vakt interesse blant kirkens kvinner fra andre deler av verden som deltar på sentralkomiteens møte i Kirkenes verdensråd i Trondheim. De ønsker å vite hvem hun er, så jeg får et intervju med den travle kirkelederen i en drosje på vei til flyplassen.

Biskopen smiler når jeg ber henne beskrive hvem hun er, og svarer deretter med typisk åpenhet og klarhet: Jeg er en norsk kvinne, oppvokst i en kristen familie, gift og har tre barn

og fem barnebarn. Jeg er en person med begge beina på bakken, veldig bevisst på hva som er viktig i livet mitt. Familie og kirke er de to grunnsøylene i mitt liv.

Når jeg spør biskopen om hvem hennes kvinnelige rollemodeller er, svarer hun uten å nøle: "Mor var min første og fremste modell for hvordan en kvinne kan lykkes. Hun ble enke i en alder av 38 og oppfostret seks barn alene. Hun var klok og sterk, en leder i menigheten, men gjorde det ikke ut fra egen nytte. Det er min måte å gjøre det på også."

Som ung kvinne la Haugland Byfuglien merke til hvordan unge menn inntok scenen på ungdomsarrangementer, spilte gitar og var sjarmerende, mens de unge kvinnene tok ansvar for arrangementet og arbeidet bak scenen, utenfor rampelyset. Som voksen kirkeleder har hun måttet lære viktigheten av å stå frem med en offentlig profil. I sin rolle som preses for Bispemøtet i Den norske kirke er hun svært ofte i søkelyset og blir ofte kontaktet av media for å uttale seg om saker av offentlig interesse. Det har ikke vært lett å snakke om saker som er splittende for kirke og samfunn. I slike tider og i tider med personlig sorg har troen holdt henne oppe.

"Min tro er basert på forestillingen om at jeg ikke er alene. Jeg tror min Gud kjenner min sorg, min smerte, mine synder og brister når jeg ikke er som jeg burde være. Men Gud vender seg ikke bort. Denne kjærligheten til Gud som fortsatt er med meg, er det som gir meg styrke", sier hun.

Haugland Byfuglien sier at det er en gave at hun i sin stilling er blitt invitert til å delta i globale økumeniske arrangementer som Kirkenes verdensråds samling i Busan i Sør-Korea, i 2013. Hun er også visepresident for Norden i Det lutherske verdensforbund.

Det styrker min tro å møte andre kristne som lever i helt andre tilværelser, å synge nye sanger, å høre hvordan andre tolker bibelske tekster og lytte til bønner fra andre steder. Som jeg sa i min hilsen til Kirkenes verdensråds sentralkomité tidligere denne uken, er økumenikk et svar på Jesu' bønn om at alle må være ett."

Drosjesj f ren – en afroamerikaner   dømme etter aksenten – skotter i bakspeilet og lytter uten blygsel. Senere fortalte han meg: "Det var en kjempeinteressant samtale!"

Mer informasjon:

Kirkenes verdensråds sentralkomité

Kirkenes verdensråd lanserer lærebok om misjonsarbeid

J. Keum, H. Wolters, K. Avtzi, G. Mor Coorilos, K. Ross. Foto: Dinesh Suna / Kirkenes verdensråd

26 June 2016

Lanseringen av en omfattende lærebok i misjonsarbeid markerer et viktig øyeblikk for Kirkenes verdensråds kommisjon for verdensmisjon og evangelisering.

Boken, som er utarbeidet til bruk i teologiske seminarer, er den første som gir en helhetlig oversikt over kirkens misjonsarbeid siden misjonskonferansen i Edinburgh i Skottland i 1910.

"Boken er et viktig bidrag til moderne misjonsstudier", uttaler Kenneth Ross i Den skotske kirke, som er en av redaktørene.

Ross kom med sine betraktninger på boklanseringen, som gikk av stabelen på fredag under møtet i Kirkenes verdensråds sentralkomité i Trondheim. Ross, som har vært misjonær i Malawi, er i dag en Honorary Fellow ved Universitetet i Edinburgh.

Ecumenical Missiology: Changing Landscapes and New Conceptions of Mission, utgitt i samarbeid mellom Kirkenes verdensråd og Regnum Publishers, markerer det siste bindet i i Regnums 35-bindsserie om misjonsarbeid, og er ment som et verktøy for undervisning i misjonsstudier.

Bindet på 575 sider innledes med misjonens historie i den økumeniske bevegelsen i løpet av de siste 100 årene, og gir en nærmere analyse av sentrale begreper i moderne misjonsstudier. Det avsluttes med et kapittel som fokuserer på det nye økumeniske temaet Sammen på vei mot livet.

CWME-direktør Jooseop Keum overleverte et eksemplar av teksten til Yang-en Cheng, professor i kirkehistorie ved Taiwan Theological College and Seminary og medlem av

Kirkenes verdensråds sentralkomité. Keum forklarte at dette var en symbolsk handling for å understreke at boken er til bruk i undervisning i økumenisk misjonsformasjon.

Kyriaki Avtzi, som er ansvarlig for Kirkenes verdensråds evangeliseringsprogram, har redigert kapitler om aktuelle temaer som proselyttisme, evangelisering i multireligiøse sammenhenger og skjæringspunktet mellom evangelium og kultur.

"Spørsmålet som ligger foran oss når det gjelder disse temaene er hvordan man skal få frem de gode nyhetene i evangeliet i dag? Hva innebærer det?" spurte Avtzi.

Den ortodokse legmannsteologen la til at disippelskap blir en viktig innfallsvinkel for å forstå evangelisering i moderne misjonsstudier.

"Vi arbeider fremdeles med å undersøke hva disippelskap betyr i evangeliseringen, der lek menn ofte er dominerende", kommenterer hun.

Keum, som er en av redaktørene i misjonslæreboken, fortalte alle som var tilstede ved lanseringen at en drøfting ved Seminario Evangélico de Teología på Cuba i september vil utarbeide pensum og kursplaner som skal ledsage læreboken. Den koreanske teologen fortalte også at det arbeides med å utarbeide en håndbok om "Sammen på vei mot livet" til bruk i menighetene.

Læreboken om misjonsarbeid er tenkt å fungere som referansemateriale for den neste verdensmisjonskonferansen som skal avholdes i mars 2018 i Arusha i Tanzania. Den evangelisk-lutherske kirken i Tanzania skal være vertskap for konferansen.

Mer informasjon:

Møte i Kirkenes verdensråds sentralkomité

Økumeniske perspektiver på misjon og enhet

Plenumsmøte om enhet understreker kirkens avgjørende betydning

Susan Durber, leder av Faith and Order-kommisjonen. Foto: Marcelo Schneider / Kirkenes verdensråd

26 June 2016

Hva er status for den økumeniske søken etter en kristen enhet? Hvordan forholder dette seg til arbeidet for rettferdighet og fred? Hva kan vi si om Kirken i denne sammenheng?

Det var disse spørsmålene som stod i sentrum under plenumsmøtet om enhet i sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd fredag 24. juni i Trondheim.

Odair Pedroso Mateus, direktør i *Faith and Order* i Kirkenes verdensråd, hevdet med styrke at bare en felles visjon for Kirken kan rydde bort hindringene for kristen enhet og føre til en felles forståelse av kristent arbeid i verden.

Under ledelse av Mary Anne Plaatjies van Huffel fra Sør-Afrika dreide diskusjonen seg om Kirkens konvergensuttalelse: Mot en felles visjon og hvordan teksten mottas i kirkene.

"Det er opp til kirkesamfunnene dere representerer å svare på dette dokumentet og å opplyse de andre kirkene hvorvidt de i denne teksten kjenner igjen sin egen visjon av Kirken, og hvordan de i så fall kan danne tettere relasjoner med de andre kirkene," fortalte Mateus til delegatene.

Mateus ser prosessen med å nå frem til kirkelig enhet "som en stillferdig, men dyrebar og viktig dialog", en slags "åndelig økumenikk" der kirkene "oppdager i hverandres kirker

elementer av hellighet, katolisitet og apostolisitet som kan ha blitt bevart til tross for våre skillelinjer eller betydelige forskjeller."

Marina Kolovopoulou fra Den greske kirke ga en presentasjon av dokumentet og den 20 år lange prosessen som har ledet frem til det. Hun understreket hvordan dokumentet kan brukes av kirkene til å gjenkjenne sannheten – og manglene – ved egne tradisjoners ekklesiologiske tilegnelse av den store tradisjonen.

På noen måter er ekklesiologi den vanskeligste læren, og selve dokumentet "uttrykker ikke full konsensus, men peker på konvergens og områder som det må arbeides med," sa hun.

Forankret i forestillingen om fellesskap - med Gud, med lokale menigheter, med Kirken selv – ligger dokumentets teologiske betydning i å bringe frem "sannheten vi skylder hverandre" om hvordan hver kirke ser på seg selv, sin tradisjon, og sitt eget behov for fornyelse.

Sheilagh Margaret Kesting i Den skotske kirke sa at hennes egen kirkes svar på dokumentet, som ble avgitt sammen med Den katolske kirke der, faktisk viste et behov for å gå utover selve teksten. For å kunne vokse i enhet, fremholdt hun, "er det ikke nok for oss bare å studere teksten", men også å finne konkrete måter å jobbe sammen på og at det blir lagt merke til i offentligheten at vi gjør det.

Andrzej Choromański i Det pavelige råd for fremme av kristen enhet roste Kirken som "et skritt mot full og synlig enhet i kirken" og beskrev prosessen som Det pavelige råd har lagt til grunn for å formulere et svar, noe de også har begynt på. Han har blitt overrasket og glad, uttalte han, over de omfattende og seriøse vurderingene av teksten fra katolske teologer, hele fakulteter, biskopmøter og økumeniske organisasjoner verden over, og alt dette skal tas med som innspill i Rådets eget svar.

Det var Susan Durber, prest i Taunton United Reformed Church og leder for Faith and Order-kommisjonen, som sterkest understreket prosjektets konkrete, ja til og med eksistensielle betydning. "Ekklesiologi er viktig", understreket hun. "[Kirkens] tekst har oppstått fra hender som var grimete av hverdagens støv, av sinn som var fordypet i menneskelig lidelse, fra hjerter som gråter for dem som er i dypeste nød. Det kom fra de som allerede var på en pilegrimsreise for rettferdighet og fred."

Durber uttrykte takknemlighet for at Kirken overvinnet det feilaktige skillet mellom hva Kirken er og hva den gjør. Som en oppsummering av dokumentets dynamiske kjerne og vitale betydning, uttalte hun: "Gud finnes, og Gud har et kall for verden – å helbrede verdens sønderknuselse og smerte – og Gud i Kristus har kalt Kirken til å delta i dette Guds kall. For å være en del av Guds kall må vi selv bli helbredet, vår egen sønderknuselse må bøtes, våre egne skillelinjer må viskes bort, slik at vi kan bli et tegn og en tjener for Guds kall for verden. "Dette er grunnen til at ekklesiologi er viktig."

Kristen enhet har et svært konkret formål og har høy aktualitet i dag, uttalte Durber. Kirken må fornyes og motta Guds fellesskaps gave, slik at vi kan være vitne til denne gaven i verden. Hva annet kan vi vel mene at kirken skal være til for, enn å tjene Guds storslåtte plan for verden, for liksom å speile det kjærlige slektskapet i gjensidig utveksling av den salige og hellige treenighet, og for å delta i Guds arbeid med å helbrede en ødelagt verden?

Mer informasjon:

Møte i Kirkenes verdensråds sentralkomité

Faith and Order-kommisjonen

Susan Durbers presentasjon til plenumsmøtet om enhet

Video av pressebriefing om enhet

Å være menneske er å være sårbar

Rev. Miriam Spies, United Church of Canada, Canada. Photo: Susanne Erlecke/EKD/WCC

28 June 2016

- Når vi omtaler funksjonshemmede som "de sårbare", styrkes vrangforestillingen om at mennesker uten funksjonshemninger er sterke og klarer seg selv.

Dette er ett av punktene i dokumentet "The Gift of Being" ("Livet som gave") som sentralkomiteen i Kirkenes verdensråd (KV) drøftet mandag. I dokumentet heter det at de fleste blant oss kommer til å oppleve en eller annen form for redusert førlighet på et eller annet punkt i livet.

EDAN (Ecumenical Disability Advocates Network), har siden 1998 arbeidet med spørsmål rundt integrering av funksjonshemmede i KVs 345 medlemskirker. På sentralkomiteens møte i Trondheim 22.-28. juni ble grunnlaget for dette arbeidet gjennomgått på nytt.

Dr. Samuel Kabue som leder EDAN-arbeidet i KVs sekretariat, sier dette om bakgrunnen for det nye prinsippdokumentet "The Gift of Being":

- Utgangspunktet i å være skapt i Guds bilde, ledet oss til overskriften "The Gift of Being". Liv i enhver form har samme verdi, - selv om kroppene er ulike er vi like mye skapt i Guds bilde. Ved at vi er skapt er vi også gjenstand for Guds kjærlighet. Og Guds kjærlighet gjør ikke forskjell på folk. Også mennesker med en kropp som kan synes svak, er umistelige, sier

Kabue.

Han gleder seg over at det ikke lenger er slik at noen utenfra presser kirkene til å arbeide med inkludering av mennesker med funksjonshemninger.

- Nå ser kirkene selv dette som sin oppgave. På kirkelig hold trenger vi ikke å argumentere for å inkludere. Det vi fortsatt trenger er å argumentere mot tilfeller av ekskludering. EDAN ønsker å hjelpe den økumeniske familien til å se de vanhellige konsekvensene av utestengelse i vårt arbeid og i våre institusjoner.

I "The Gift of Being" nærmer KV seg spørsmålet om funksjonshemninger ut fra menneskerettighetene. De etiske utfordringene fra den raske utviklingen innen kunstig befruktning, drøftes spesielt.

Det pekes på at genetisk screening og kunstig befruktning søker å gi vordende foreldre et "informert valg" om barnets genetiske egenskaper. KV-dokumenet problematiserer i den sammenheng en rådende oppfatning av uttrykket "livskvalitet".

I dokumentet heter det blant annet:

- Det er bekymringsfullt når livskvalitet-argumenter underbygger forestillingen om at visse begrensede tilstander fører til menneskeliv som ikke er verdt å leve.

Man kritiserer videre etikere som lager distinksjoner mellom å "være i live" og "ha et liv":

- I en slik distinksjon ligger en ide om at det å bare "være i live" ikke har noen verdi i seg selv. Da får menneskelivet verdi etter hva mennesker er i stand til å gjøre med livet.

- Utviklingen innen kunstig befruktning sender klar beskjed om at "funksjonshemmede liv" ikke er velkomne og bør forhindres fra å bli født, heter det i dokumentet. Det pekes på at man lett overser hvordan dette oppfattes av mennesker med funksjonshemninger og av deres familier.

The Ecumenical Disability Advocates Network (EDAN)

Plenums møte om enhet understreker kirkens avgjørende betydning

WCC meeting in Trondheim proves “a gift” to Church of Norway

Gunn Karlsaune and Berit Hagen Agoey, Church of Norway. Photo: K. Greenaway/WCC

28 June 2016

by Kristine Greenaway

Hosting the meeting of the World Council of Churches (WCC) Central Committee in Trondheim, Norway, has proven to be a gift to the Church of Norway, according to a senior church official.

“Coverage of the WCC’s work on issues like gender justice and climate change has allowed us to show the public that the church is relevant in new ways,” says Berit Hagen Agøy, General Secretary of the Church of Norway’s Council on Ecumenical and International Relations.

The Church of Norway offered to host the meeting because of its long-established commitment to global ecumenism and to the World Council of Churches. It has proven to be an opportunity to both give and receive, the senior church leader acknowledges.

“The meeting has helped the Church of Norway understand that we are part of the global, ecumenical church. This identity is extremely helpful to us as we move from being an establishment church to being independent,” Hagen Agøy notes.

The theme of the meeting, “Pilgrimage: Discerning the Landscapes Together,” made Trondheim the ideal location for the meeting. The city has a centuries-old tradition of welcoming pilgrims on the St. Olav Way.

“Connecting pilgrimage to the idea of moving toward justice and peace adds substance and a new dimension,” Hagen Agøy says.” It moves us in Norway to think of pilgrimage as more than individual spiritual enrichment by broadening pilgrimage to include the opportunity to do something concrete in the world.”

Hagen Agøy notes too that this approach to pilgrimage links to the Church of Norway’s vision of “More Heaven on Earth.”

The senior church official has managed the process of making arrangements for the WCC’s meeting of 368 participants, who met between 22 and 28 June.

Financial support from the Ministry of Culture helped covers additional costs involved in hosting a large international gathering in Norway.

“Norway is proud of its involvement in global matters, and WCC’s work has credibility,” Hagen Agøy explains. “We made the case that having the Central Committee meet here would be good for the country’s image.”

Gunn Karlsaune, Diocesan Director for the Diocese of Nidoras, worked with Hagen Agøy handling local logistics. This involved helping WCC staff to identify a venue and invite local churches to host Central Committee worship services. Her work included coordinating plans for the St. John’s Eve celebration that gave WCC visitors a taste of the Norwegian traditions that mark midsummer.

“People here have been enthusiastic,” says Karlsaune. “Local goodwill makes a lot of difference.”

Even so, handling logistics was no simple matter. When planning was well underway, Hagen Agøy and Karlsaune learned that the country’s Royal Family would be in Trondheim at the same time as the Central Committee. The 25th anniversary of their consecration (coronation) coincided with the second day of the WCC meeting. Security clearance was obtained for all WCC participants, protocol arrangements were made, and work continued.

“The staff of the WCC did most of the planning,” says Karlsaune, modestly underplaying her own involvement. “They told us what they needed, and I put them in touch with the right people during their advance trips to Trondheim.”

Careful planning and invitation letters from WCC’s General Secretary and the Presiding Bishop of the Church of Norway meant that there were few problems with entry visas for participants coming from 81 countries for the meeting, a factor that places Norway among a small group of countries with such welcoming immigration procedures for international gatherings.

Karlsaune says that, although there was a lot of work involved in hosting the Central Committee meeting, she feels it was worth it. “On the opening day, seeing all the people, I said, ‘we did it! They are all here!’” she exclaims.

WCC Central Committee Meeting

In Trondheim, Central Committee forges decisions around Pilgrimage of Justice and Peace

© Ned Alley/WCC

30 June 2016

Hope in a Pilgrimage of Justice and Peace formed the integral thread for proceedings at the meeting of the Central Committee of the World Council of Churches (WCC) in Trondheim, Norway this week.

The 2016 meeting took place 22-28 June, the second gathering since the Central Committee was elected at the WCC 10th Assembly in Busan, Republic of Korea in 2013.

The theme, “Pilgrimage: Discerning the Landscapes Together,” reflected the final message of the 10th Assembly prompting, among others, a powerful statement for peace and justice in Israel and Palestine.

At the invitation of the Church of Norway, the Central Committee talked about the key issues for the world ecumenical family, in Trondheim, an important Christian pilgrimage site, home to the northernmost medieval cathedral in the world.

The meeting of Central Committee, the WCC’s main governing body until the next assembly, was called to order by its moderator, Dr Agnes Abuom, from the Anglican Church of Kenya, on 22 June, who urged member churches to be catalysts for change in “a rapidly changing and increasingly pluralistic world”.

[Possibilities from pilgrimage](#)

Abuom observed that “the pilgrimage offers us immense possibilities to re-imagine ourselves as a movement of God’s people in the mission – open and inclusive, and agile and receptive to the promptings of the Spirit.”

Meeting every two years, the Central Committee has 150 representatives elected from the 348 WCC member churches. It is responsible for carrying out the policies adopted by the assembly, reviewing and supervising WCC programmes and the budget.

The election of new Executive Committee members also took place in Trondheim. In addition, the Central Committee elected a committee to perform a midterm evaluation of its programmes and another to plan the next WCC assembly.

“We have affirmed time and again that the church is a people's movement and that the Pilgrimage of Justice and Peace will also engage people of other faiths and men and women of good will,” Abuom said. “Let us reclaim and rebuild our capacity for discourse.”

WCC general secretary Rev. Dr Olav Fykse Tveit, a member of the Church of Norway, described the church on pilgrimage as “a people defined by hope”.

He said, “This is not about generalized optimism, but instead about conveying a reason and motivation for hope.

“Often it means being able to see beyond what we see and expecting something more and something else, looking for justice and peace, and nothing less,” explained Tveit. “Hope is a criterion of our Christian faith.”

He cited examples mentioned in the Executive Committee's review of activities since 2014 with the WCC's involvement in stages of the pilgrimage such as in the Korean peninsula, Ukraine, Lebanon, Israel and Palestine, South Sudan, Burundi, Colombia, Nigeria and in cities of the United States that have experienced racial confrontation.

[‘Peace and justice in Israel and Palestine’](#)

In Trondheim the Central Committee authorized the convening of an international ecumenical conference in 2017 “to reaffirm and strengthen ecumenical witness for peace with justice for Israelis and Palestinians.”

It also delivered a key statement on the historic bilateral ceasefire agreement concluded by the government of Colombia and the Revolutionary Armed Forces of Colombia (FARC-EP) in Havana on 23 June 2016.

“Truth, healing and transformation” are key themes of a statement from an Indigenous Peoples’ Conference and the WCC also declared the churches’ solidarity with Tanah Papua (West Papua).

The United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland’s 23 June referendum decision to leave the European Union was followed by a Central Committee statement inviting member churches “to pray for God’s guidance and wisdom for religious, political leaders in the UK, in Europe and around the world”.

Panel discussions were held on child rights and there was critical introspection on religion and violence, while the WCC also spoke up on behalf of forcibly displaced persons, including the right to asylum.

[‘Network of peace initiatives’](#)

“We have established a network of peace initiatives,” Tveit reported, noting a previous week’s gathering of church participants “for a workshop in Johannesburg, South Africa, commemorating 40 years since the Soweto massacre. The churches share with one another, from different parts of the world, how we are fulfilling our role of being peacemakers and calling for justice.”

Encouragement, inspiration and storytelling animated a plenary discussion of the Pilgrimage of Justice and Peace, the session first highlighting the most visible initiatives of the pilgrimage since its inception in late 2013.

It included the highly successful climate pilgrimage to the UN-sponsored Paris conference in late 2015 that resulted in a landmark treaty on climate-change curbs; several recent initiatives

and visits with member churches in the Middle East; the 2015 pilgrimage through Latin America by WCC Latin American president Rev. Gloria Nohemy Ulloa Alvarado and the general secretary; and the pilgrimage to Hiroshima and Nagasaki by a member church delegation for the observance of the 70th anniversary of the dropping of the atom bombs and commemorations of the victims there.

World Mission Conference

On 29 June the Central Committee chose Arusha, Tanzania as the venue for the next World Mission Conference to be held 8-13 March 2018.

Bishop Geevarghese Mor Coorilos, Moderator of the WCC's Commission on World Mission and Evangelism (CWME), presented the conference theme, "Moving in the Spirit: Called to Transforming Discipleship."

More than 700 delegates from churches worldwide are expected to gather for the event hosted by the Evangelical Lutheran Church in Tanzania.

During the meeting, the WCC welcomed three new member churches to the ecumenical fellowship and also admitted two others to interim membership status.

Dutch Reformed Church

The Dutch Reformed Church (DRC), founded in the 17th century by Dutch settlers in southern Africa, includes more than one million members and three theological faculties. A founding member of WCC, the DRC broke its relationship with WCC in the 1960s, due to harsh criticism from the ecumenical fellowship on the DRC's involvement in and support of apartheid. Beginning in 1986, the DRC rejected all forms of racism and opened its membership to all believers. DRC was readmitted in the confessional family of the World Communion of Reformed Churches in 1998 and became, for the first time, a member of the All Africa Conference of Churches in 2012, as well as a member of the National Council of Churches in South Africa.

Another new member is the Blantyre Synod of the Church of Central Africa Presbyterian (CCAP) for the southern region of Malawi. Established by Scottish missionaries in the 19th century, the CCAP Blantyre Synod includes 1.8 million members in 800 local congregations. The Council of Baptist Churches in North East India (CBCNEI) joined the WCC, one of the largest Baptist groups in India, including 1.2 million members in 7263 congregations. The Africa Brotherhood Church, from Kenya and the Community of Baptist Churches in Central Africa (CBCA) from the Democratic Republic of Congo entered into interim WCC membership.

The group of 150 representatives from WCC member churches reviewed the WCC programme planning for 2018-2021 and the budget including financial scenarios. During the weekend they visited congregations in the Trondheim area. The Central Committee was welcomed to Trondheim by leaders of Norwegian churches and local government. "This meeting is a symbol of what we need more of: more dialogue and fellowship across borders," says Norway's minister of culture, Linda Hofstad Helleland. "Then we will be able to create change and movement." Helleland was speaking in Trondheim, where she addressed delegates of the Central Committee meeting.

She continued: "It feels special to be here together with religious leaders from all over the world, who are united through their belief and their ongoing battle for values like peace and

justice. This gives us opportunities and hopes for the future. That is why I find this meeting so important to attend.”

In her address to the delegates, Helleland stressed that the work of religious leaders cannot be valued high enough.

WCC Central Committee

WCC news release 28 June, 2016: New Executive Committee members elected in Trondheim

Video playlist: WCC Central Committee meeting 2016

Free photos from the WCC Central Committee meeting

Religion: Way of war or path to peace?

© Marcelo Schneider/WCC

30 June 2016

From Paris to Pakistan, Orlando to Myanmar, Iraq to Nigeria, each day witnesses conflict and violence perpetrated in the name of religion or committed against persons because of their religious identity.

What is there about religion that often leads to violence? How can we understand and address that lethal combination, whether in religiously inspired violence, violence against religious persons or violence among religious groups?

Addressing these questions, a plenary session of the World Council of Churches (WCC) Central Committee met on 26 June 2016 in Trondheim, Norway. Entitled “Religion: Way of War or Path to Peace?” the session featured analyses of geopolitical, interreligious and theological aspects of religion and violence with a mind to policy development.

Moderator Bishop Mark McDonald of the Anglican Church of Canada and the WCC President for North America asked participants to listen for a constructive ecumenical way to address the issue programmatically in its pilgrimage of justice and peace.

The roots of violence

Dr Sathianathan Clarke of the Church of South India, who is professor of Theology, Culture and Mission at Wesley Theological Seminary, Washington, D.C., spoke forcefully to the consternation and theological struggle posed by the phenomenon of religion and violence.

“The connection between religion and violence is not new for those who look back through history. But the magnitude and intensity of violence with which religions are associated is already seriously affecting our common wellbeing. Religious fundamentalisms or religious

extremisms are operating dangerously across key global locations, maturing into an assortment of violent local expressions,” said Clarke.

“Violence in the name of God may not be God’s intention or doing. Yet its curse surrounds us; and we who know and serve God have to do something about confronting its propensity for destruction and curtailing its promotion of death.”

Geopolitics and self-critical consciousness

Ambassador Knut Vollebeck, former Foreign Minister of Norway and a member of the Commission of the Churches on International Affairs, reminded of Christianity’s own origins in the violent maelstrom of the ancient world, and cautioned, “although it is gratifying today to learn that international organizations and the United Nations are more interested to work with faith-based organizations, this new interest does not come out of a long-term experience in how helpful religious leaders have been in solving conflicts and curtailing violence in world politics, but on the contrary, because religion is used as a cover for terrorism that haunts the world today.”

In fact, said Vollebeck, “In a forum like this it is fundamental to do some soul searching among ourselves rather than point fingers at others. How can we avoid a repetition in Central Africa of what happened in Rwanda where churches were scenes of massacres, and priests and pastors participated in the genocide?... What can the churches do to prevent conflict, to build bridges and tell the authorities to stop abusing power?”

Vollebeck urged vigilance and clarity. Defend others’ rights to their convictions, even when they do not coincide with one’s own. Oppose discrimination and exclusion of minorities, the breeding ground of violence. Support freedom of religion in unqualified ways, oppose capital punishment, and confront authorities when they cross these lines. “Discrimination, exclusion and violence in the name of religion can never be the will of God.”

Closer to home

Another self-critical Christian perspective came from Berit Hagen Agøy, General Secretary of the Council on Ecumenical and International Relations of the Church of Norway, and a member of the WCC’s reference group of the Pilgrimage of Justice and Peace. Speaking to the frequently lethal intersection of religion and violence on women, she urged the Central Committee to look first at the intimate relations of family for the roots of violent extremism.

“Dehumanization leads to authorizing violence,” she said, and perhaps the primordial instance of dehumanization is the othering of persons one loves. Agøy singled out “the misuse of religious traditions to legitimize violence in the family” and so asked her listeners to “start with gender justice and then address violence” in the larger societal and geopolitical spheres.

A call to interreligious dialogue

Rabbi David Sandmel, a longstanding partner in interreligious dialogue and a member of the reference group of the Pilgrimage of Justice and Peace, offered a Jewish perspective on the issue of interreligious violence, particularly the still-frequent violence of anti-Semitism.

Sandmel praised the role that the ecumenical movement has played in recognizing and repudiating anti-Semitism. “In 1948, long before the Vatican’s *Nostra Aetate*, the WCC acknowledged a special relationship between Judaism and Christianity and repudiated anti-Semitism as ‘sin against God and man.’

“The WCC seeks positive relations with the Jewish community, encourages dialogue and rejects anti-Semitism,” he said. “But it has not explored, let alone resolved, all aspects of the Jewish-Christian relationship, nor has it always internalized in practice what it has preached.”

“These are complex moral, theological and political challenges,” Sandmel acknowledged. “They will only be resolved by continuing to address them among yourselves and in conversation with us. You have been on this pilgrimage of justice and peace to and with the Jewish people since 1948. I pray that you will continue to pursue it,” said Sandmel.

Probing problematic passages

After Central Committee members had looked at problematic biblical passages that valorize violence, Dr Mohamed Elsanousi of the Islamic Society of North America and Finn Church Aid spoke to the same hermeneutical issues in the Qur’an and Muslim societies.

Elsanousi described the remarkable process that led to the “Marrakesh Declaration,” the January 2016 statement of more than 300 Muslim scholars, activists and politicians affirming rights of minorities and condemning religious justifications of violence.

The Declaration, he said, is “a self-described call to action grounded in reference to the historic Charter of Medina, forged by the Prophet Mohammed (peace be upon him) as a form of contractual citizenship ensuring equal treatment of all in a multi-cultural society.”

“The Marrakesh Declaration has the potential for significant impact in addressing a pressing human rights issue,” Elsanousi concluded.

An example of what might be done was offered by Rev. Dr Yusuf Ibrahim Wushishi, who is General Secretary of the Christian Council of Nigeria and a board member of the new interreligious initiative against religious violence, the International Centre for Interfaith Peace and Harmony, in Kaduna, Nigeria, which is a direct fruit of a joint interreligious visit to Nigeria made in 2012 by delegations from the WCC and the Royal Jordanian Aal Al Bayt Institute. Given the violence and displacement caused by the conflict in Nigeria, addressing its interreligious dimensions is crucial. The centre, which will open formally in August, will not only be a monitoring centre, devoid of political interference, but also a neutral space for sharing stories and hope.

An ongoing quest for understanding

The WCC Central Committee has also been reviewing a study document, “Religion and Violence,” that probes the phenomena of religiously inspired violence, violence against religion and interreligious violence, along with related factors of religious extremism and affronts to religious freedom. The document analyzes the meaning of religion, violence, fundamentalism and spirituality before exploring complex examples, reasons for the frequent conjunction of religion and violence, and biblical and theological insights that might inform Christian response to the phenomenon in the course of the ecumenical movement’s pursuing

its pilgrimage of justice and peace. The document also offers specific suggestions for conversations with adherents of Judaism, Islam, Eastern religions and an intra-Christian conversation in these areas.

[Learn about the WCC programme on Interreligious Dialogue and Cooperation](#)

[International Centre for Interfaith Peace and Harmony, Kaduna, Nigeria](#)

WCC NEWS

WCC Central Committee calls for self-critical introspection on religion and violence

28 June 2016

In a public statement adopted on 28 June, the Central Committee of the World Council of Churches (WCC) has designated “peace-building in the context of religion and violence” as the special thematic focus for 2017.

The focus is part of the continuing WCC programmatic emphasis on the Pilgrimage of Justice and Peace, inviting churches and their ecumenical partners to “the study and adoption of the principles and practices of active nonviolence.”

Stressing the importance of the healing of memories resulting from religiously motivated violence, the Central Committee called upon the WCC and its member churches “to encourage and engage in forms of dialogue which address difficult questions in inter-religious relationships, including the possible link between religious ideologies and violence, and the undervaluing of the contribution of women in some religious traditions.”

More information:

[Statement on Religion and Violence](#)

[WCC Central Committee Meeting](#)

Plenary on children took place at WCC Central Committee meeting

Palestinian girl in kindergarten. © N.Forsstroem/EAPPI/WCC

28 June 2016

A plenary discussion on support by religious communities for the rights of children, and a first draft of the statement of “principles for child-friendly churches,” captured the imagination of the Central Committee of the World Council of Churches (WCC) on 27 June. The document will now undergo further revision and be resubmitted at the next WCC executive committee meeting.

The child rights plenary was moderated by Central Committee member Martina Viktorie Kopecká of the Czechoslovak Hussite Church and moderator of the WCC ECHOS youth commission. She explained that the on-going work on children’s rights has evolved from ecumenical conversations and a working group active during the 10th Assembly of the WCC held at Busan, Republic of Korea, in the autumn of 2013.

A high point in the ensuing process was the signing in September 2015 of a global partnership agreement between the WCC and UNICEF, the United Nations Children’s Fund.

[Principles for child-friendly churches](#)

The Central Committee heard a series of presentations by representatives of WCC member churches and ecumenical partner organizations, UNICEF and the Global Partnership to End Violence against Children.

Masimba Kuchera of Zimbabwe worked jointly with UNICEF as a member of the Commission of the Churches on International Affairs in the development of three principles

for child-friendly churches. He explained that the WCC commission was concerned that a firm theological foundation undergird the principles and that the voices of children be heard throughout the process.

Catarina Tino, partnerships specialist from UNICEF, reported that a constellation of consultations was arranged internationally in church and ecumenical settings, involving a total of 144 young people, mostly between the ages of 11 and 18.

The comments and many contributions of youth were taken into account at an April 2016 drafting session in Geneva. Drafters were also informed by the observation of the WCC's theological working group on the Pilgrimage of Justice and Peace that "taking care of children in need is an integral part of seeking justice and peace."

The principles for child-friendly churches encourage Christian congregations and agencies to:

- Celebrate the many gifts we receive through children and the role played by churches throughout the centuries in protecting and nurturing them;
- Visit the many wounds in the lives of children and in our failure to address their basic needs;
- Participate in joint efforts to transform injustices into acts of justice.

Without violence

Sabine Rakotomalala recounted her work with the Global Partnership to End Violence against Children, and she shared exciting informational resources that are available through the hashtag #withoutviolence and the website www.withoutviolence.org.

She hailed the UN adoption in September 2015 of Sustainable Development Goal 16.2, pledging to "end abuse, exploitation and trafficking and all forms of violence and torture against children." The involvement of the WCC in supporting this goal, she said, could "really tip the balance" toward a successful outcome. Churches can provide inspiration for greater commitment.

"We need to start accelerating action," she continued. "Our collaboration enables us to do together what no government or agency could do alone."

Best practices from diverse settings

The plenary presentations concluded with personal testimonies to programmes among member churches and ecumenical bodies that are undertaking ministries to children and their communities.

From the Church of Sweden, Rev. Jennie Nordin and youth advisers Matilda Stålberg and Jonathan Hultberg described the provision of safe spaces for young people, Indigenous youth and refugee children. Nordin described a project called "Pilgrimage Children" in which young children are provided a "pilgrim pack" and led on explorations of their surroundings, whether urban or rural. On a more expansive scale, Stålberg and Hultberg are helping to organize a

more traditional pilgrimage by adolescents to the historic pilgrim site Santiago de Compostela in northwestern Spain.

Several other concrete examples of child-friendly programmes were offered from varied regions of the world:

Dr Henriette Hutabarat-Lebang introduced ecumenical training resources in safeguarding children that are used by churches in Indonesia.

Methodist bishop Arnold C. Temple from Sierra Leone spoke on the role churches and other religious communities can play in overcoming some of the basic problems of documentation that can lead to statelessness. In the case of Christian congregations, the provision of baptismal certificates and certificates of Sunday School and worship attendance may provide legal proofs of identity.

Protestant bishop Petra Bosse-Huber of Germany detailed the tragedy of young refugees who are at high risk and too often go missing. She said, “This year there are more than 60,000 unaccompanied youth among the refugees in Europe, a number that has tripled in the past two years.”

“This will remain a matter that is near to all Christians’ hearts,” she continued, declaring the situation “unacceptable” and calling churches to struggle for the equal rights for child refugees.

Plenary moderator Martina Kopecká summed up the role of children and other youth in the churches: “This is not just about our future. It is our present.”

More information:

WCC Central Committee meeting

Indigenous Peoples' statement commended by WCC Central Committee

Sara Ellen Anne Eira, moderator of the Sami Church Council. Photo: Susanne Erlecke/WCC

25 June 2016

“Truth, healing and transformation” are key themes of a statement from an Indigenous Peoples’ Conference that has been received and commended by the Central Committee of the World Council of Churches (WCC).

The conference on reconciliation processes and Indigenous Peoples was held 20-21 June, ahead of the Central Committee meeting from 22 through 28 June in Trondheim, Norway. The conference drafted a public statement that was submitted to the Central Committee.

In a resolution responding to conference participants, the Central Committee acted on 25 June to receive and commend their statement; to encourage member churches and partners to address realities of injustice in their own contexts through processes of reconciliation; to urge solidarity with Indigenous Peoples in combatting racism; and to call the ecumenical community to protect God’s creation by acting to counter climate injustice.

Bishop Mark McDonald of the Anglican Church in Canada, the North American president of the WCC, reflected on the meaning of adoption of the resolution.

“This action is an indication of the growing presence of Indigenous Peoples within the ecumenical movement,” he said. “Given the political, economic and climate situation of Indigenous Peoples today, this relationship is very significant.”

Norwegian Minister of Culture praises faith-based potential for change

Linda Hofstad Helleland walking to the WCC Central Committee opening prayer alongside Norwegian pilgrims and committee members. © Ned Alley/WCC

25 June 2016

“This meeting is a symbol of what we need more of: more dialogue and fellowship across borders,” says Norway’s Minister of Culture, Linda Hofstad Helleland. “Then we will be able to create change and movement.”

Helleland was speaking in Trondheim, where she addressed delegates of the World Council of Churches (WCC) Central Committee meeting.

She continued: “It feels special to be here together with religious leaders from all over the world, who are united through their belief and their ongoing battle for values like peace and justice. This gives us opportunities and hopes for the future. That is why I find this meeting so important to attend.”

In her address to the delegates, Helleland stressed that the work of religious leaders cannot be valued high enough.

“You call for a pilgrimage of justice and peace, and I hope your call is being heard loud and clear throughout the world, so that we can start moving together.”

She welcomed all to the city of Trondheim, which is also her own home town.

“This is the home of the cathedral Nidarosdomen, an important pilgrimage site, also to me personally. For hundreds of years this has been a place for prayer, refuge and belonging. Therefore it feels natural here to speak about pilgrimage, justice and peace. A pilgrimage is

not only about a spiritual journey and a search for peace but also about an openness to change. On this journey, we don't ignore our past and differences. Instead, we use them in our search for a common multi-religious future," she said.

She was very clear that the council's efforts toward a pilgrimage for justice and peace and its work for interfaith dialogue are important contributions to such a future.

"It reminds us that we cannot separate the problems of the world from our faith. Religion is misused to justify discrimination and violence. Together, we have to resist this. Not only must we stay together. We also need to move together. This is why the Norwegian Government takes pride in supporting your meeting here in Trondheim." Citing the WCC's work on youth unemployment in Egypt among Christians and Muslims, and its efforts toward a just peace in Syria and Iraq, Israel and Palestine, and dialogue in Nigeria, Helleland said, "You help build a better world."

Ms Helleland was appointed Minister of Culture in December 2015, when she joined the cabinet from the Storting (the Norwegian parliament). As Minister of Culture, she has a broad portfolio of responsibility, stretching from cultural policy, church, religious and belief-related matters and media policy to sports policy, gaming and lottery regulation.

Helleland has several times spoken in public about her own strong Christian belief.

"My Christian belief is a clear guideline in my life. It is like a compass of values that helps me navigate," she has said to a Norwegian newspaper. She has also said that she strongly believes in prayer. When her newborn sister almost died after birth, she remembers her parents saying that they only thing they could do was to pray. Her sister survived.

"As a child I experienced that there is hope, and that this hope is God," she has said. After her address, Hellelund participated in a mini-pilgrimage from the meeting venue to the cathedral of Nidarosdomen.

"Even though this was a short walk, it was still an important symbol. When we walk together we can talk, get to know each other better and start the dialogue that can continue and create changes. That is what we need in today's challenging environment," she said.

Justice for the world's refugees is a moral imperative for the churches

Rev. Marianne H. Brekken. Photo:Marcelo Schneider/WCC

24 June 2016

By Susanne Lende

The worsening refugee situation, which now counts round 65 million people among those fleeing their homes worldwide, calls for the church to be more outspoken, says Trondheim pastor Marianne H. Brekken.

During the plenary session of the World Council of Churches Central Committee meeting Thursday morning in Trondheim, several speakers took the opportunity to raise awareness of the situation of the refugees in their home countries.

“Being at the Central Committee meeting, listening to the stories from people around the world is deeply touching,” said Rev. Marianne H. Brekken.

Brekken is the delegate from the Church of Norway to the WCC Central Committee. The Church of Norway has taken an active stance in the Norwegian public discourse over the last year on the issue. In the public debate, the church has urged Norwegian politicians as well

as the public to keep in mind that their words and rhetoric define not only how we think of one another, but also how we treat each other.

The Church of Norway has on numerous occasions urged that Norway, as one of the world's richest countries, accept more refugees. Its stance has provoked ample criticism from both the Norwegian government and other stakeholders.

Brekken, however, wants a more outspoken church.

“I think we have to hold our government responsible by demanding that they speak the truth about people. Most refugees are not opportunists but people seeking peace for themselves and their families,” Brekken says.

She sees the refugee situation as one of the most important issues on the global scene today.

“We need to bring all of these stories out in the public, because I think the only way we can learn to meet refugees in a good way, is to experience that they are no different from us,” she says. “To learn their stories and to make sure that our congregations interact with newly arrived refugees is a way to make sure that we as a church see the people themselves and not just the label, so to speak. A refugee is a brother or sister, not just a person who has been forced to leave his or her home. This sounds like a cliché, but I think we always have to be reminded of this fact,” Brekken says.

Brekken also thinks that the Church of Norway has a lot to learn from the WCC.

“I think the Church of Norway has a lot to learn from the World Council of Churches. We have to allow ourselves more time to dwell on the difficult issues. By that I mean that sometimes the process is as important as the outcome, and on difficult issues, we should take the time to reflect on each other's stances,” Brekken says.

Also see:

WCC Central Committee

WCC work on migration

Learning about – and from – the Pilgrimage of Justice and Peace

Dr Enns, Dr Abuom, Rev. Tore Johnsen, Rev. Waltrina Middleton. Photo: Odd Erik Stendahl/WCC

23 June 2016

Encouragement, inspiration and storytelling animated the plenary discussion of the World Council of Churches (WCC) Pilgrimage of Justice and Peace.

The session, first in a series of WCC Central Committee plenary sessions on key aspects of the current work of the fellowship, focused on the spiritual and programmatic core of the council's work, chronicling its development, assessing its application to key issue areas and marshalling the commitment of member churches and ecumenical partners to the ongoing work.

The session first highlighted the most visible initiatives of the pilgrimage since its inception after the 10th Assembly of the WCC in late 2013. They included the highly successful climate pilgrimage to the UN-sponsored Paris conference in late 2015 that resulted in a landmark treaty on climate-change curbs; the several recent initiatives and visits with member churches in the Middle East; the 2015 pilgrimage through Latin America by WCC Latin American president Rev. Gloria Nohemy Ulloa Alvarado and the WCC general secretary, Rev. Dr Olav Fykse Tveit; and the pilgrimage to Hiroshima and Nagasaki by a member church delegation for the observance of the 70th anniversary of the dropping of the atom bombs and commemorations of the victims there.

As Rev. Ulloa remarked, the Latin American pilgrimage helped “to revitalize the spirit and strengthen the commitment” of Latin American churches while amplifying their “voice of hope.”

Dr Fernando Enns, the German Mennonite theologian and central committee member who is co-moderator of the pilgrimage reference group and of its theological study group, offered reflections on the multiple facets and developing understanding of the pilgrimage, especially in its three roles of celebrating the gifts, visiting the wounds, and transforming injustices in those venues encountered.

The focal point of the pilgrimage in 2016 has been “peacebuilding in the context of religion and violence in the Middle East, with a focus on Palestine and Israel,” he said. As an example, Enns reported on the reference group’s own pilgrimage to Israel and Palestine, in February 2016, vividly describing participants’ encounters with locals there, as well as with member churches and church leaders.

“We heard moving testimonies from those who live in the city of Jerusalem – in the midst of threats, aggression, insecurity and attacks. We walked the streets of the Via Dolorosa, sharing them with pilgrim groups. We met in the face of refugee camps, settlements, check points and the separation wall. Smelling tear gas, witnessing discrimination, listening to the frustration of our dear brothers and sisters – Christians, Jews, Muslims. We visited the wounds!” said Enns.

The session also featured several specific initiatives that exemplify the pilgrimage concept and what has been learned from engagements in specific contexts.

Rev. Tore Johnsen of the Church of Norway and Sami Church Council president referenced not only the physical, cultural and spiritual violence experienced over the centuries by Norway’s indigenous Sami people, but also internalization of the violence. “We become our own enemies,” he said. For him, “Truth-telling, repentance, and restitution are key to reconciliation,” and incarnating the pilgrimage entails a multigenerational project to counter Indigenous People’s invisibility.

Reviewing the ACT Alliance campaign Climate Justice Now, its general secretary, Dr John Nduna, stressed the impact of the ecumenical family of member churches in the ACT Alliance joining to press for a strong agreement at COP21. For him, “the pilgrimage has just begun.”

Conference of European Churches general secretary Rev. Dr Heikki Huttunen, speaking of the global migrant numbers and their affect on European churches, termed it “a crisis of solidarity and community,” teaching us that “Pilgrimage demands metanoia.”

Finally, Rev. Waltrina Middleton, relating the Black Lives Matter movement in the US to the pilgrimage motif, movingly affirmed that “We who believe in freedom cannot rest” and testified to the ongoing relevance and power of nonviolent resistance to effect social change. “Faith leaders must take up this work,” she said.

At its core, the pilgrimage motif should open us up to encounter, repentance and conversion, said Enns, summarizing the reference group’s reflections on the concept. “We shared the conviction that ‘going out’ and being ‘on the way’ are central to Christian discipleship. Jesus sent his disciples out, to walk, to be vulnerable and dependent on the hospitality of others – and to find God on the way – in the most God-forsaken places.”

Pilgrimage of Justice and Peace

WCC Central Committee meeting

Solidarity overcomes sorrow: Indigenous Peoples gather in Trondheim

Sami representatives at WCC Central Committee meeting. © Marcelo Schneider/WCC

23 June 2016

Journeying from urban centres and small Pacific islands, mountain ranges and rural towns, more than 170 Indigenous people gathered this week at the mouth of the river that flows from traditional Sami lands. Their conference, “Reconciliation Processes and Indigenous Peoples: Truth, Healing and Transformation,” brought together representatives of more than two dozen Indigenous societies in connection with the WCC Central Committee meetings in Trondheim, Norway.

Though the people gathered represented a diversity of traditions, common experiences united them. Cultural genocide, loss of land and language, and ongoing social exclusion were common themes in the stories they told. Their words—even dance and song—were testament to the vulnerability and resilience of Indigenous Peoples worldwide.

Worldwide, Indigenous Peoples continue to suffer disproportionately from colonization, oppression, and all forms of exploitation. Churches have not been immune to these forces and are often complicit in the destruction of Indigenous Peoples and their traditional ways of life. Today, Indigenous people live in this lasting legacy and struggle to free themselves from it. “Some place on the road many of us became invisible, even to ourselves,” remarked Rev. Tore Johnsen, general secretary of the Sami Church Council in Norway, to the WCC Central Committee, “We became our own enemies.”

The meetings featured firsthand accounts from around the world, presented through dialogue, film, speech, and performance. From the Philippines to Australia, South Africa, Guatemala, and beyond, the group heard all-too-familiar accounts of racism and injustice. Packages of

tissues scattered throughout the venue hint at the trauma Indigenous peoples carry with them from one generation to the next.

Ecological devastation and climate change disproportionately affect Indigenous communities and their traditional territories. Due to their close relationship with local ecosystems and natural resources, Indigenous Peoples often suffer serious human rights violations, even loss of life. The Indigenous women and men, youth and elders gathered in Trondheim stressed that justice for Indigenous Peoples is also justice for the Earth.

Listening to and learning from these voices is essential on the pathway to reconciliation. “We cannot know each other if we are never in the same room,” reflected Dr Marie Wilson, a commissioner of the Truth and Reconciliation Commission of Canada.

Participants hoped to inspire and influence the WCC Pilgrimage of Justice and Peace. They hoped the experiences of Indigenous Peoples will transform the common quest for healing and reconciliation. “It might take generations to heal both victims and oppressors,” Johnsen continued, “but we sincerely believe that Christian churches have the potential to incarnate a Pilgrimage of Justice and Peace in this context.”

In the midst of difficult stories, there was also remarkable hope and celebration throughout the days in Trondheim. Many participants cited the presence of Indigenous youth and the pride they took in their culture as a source of hope and inspiration. The youth contributed their own statement and presentation to the conference. “The role of youth is fundamental,” remarked Wilson. “They will correct our ignorance and make sure the next generation is well informed.”

Also see:

WCC in solidarity with Indigenous Peoples

1948 Assembly delegate participates in Trondheim meeting

Peder Borgen, Olav Fykse Tveit. Photo: Odd Erik Stendahl/WCC

26 June 2016

Attending the Central Committee meeting of the World Council of Churches (WCC) in Trondheim is Peder Borgen, who was part of the First Assembly of the WCC in Amsterdam in 1948.

”I think I am the only one still alive of all the delegates who were present in Amsterdam,” says Borgen, who in spite of his 88 years is still going strong. The former Methodist pastor and professor of New Testament at one of the most prominent universities in Norway can still clearly remember the meeting in Amsterdam.

Borgen was a youth delegate there. Although he did not have money to finance his trip from Norway to the Netherlands, he solved the problem by contacting newspapers.

”The First Assembly was a big event, and several newspapers were sending journalists. One newspaper had not yet decided, so I asked to be their correspondent. They accepted, and my fee was enough to cover my travel,” Borgen remembers.

When the WCC came into being at the First Assembly in 1948, it included 147 member churches. Gathering in postwar Europe, the assembly’s theme was “Man’s Disorder and God’s Design.” Today member churches of the World Council of Churches number 345, representing about 550 million Christians worldwide. Over the years, Mr. Borgen has continued to play an ecumenical role, both as a professor and within several international church bodies.

In Trondheim, Peder Borgen was able to meet up with the WCC General Secretary, Rev. Dr Olav Fykse Tveit.

“It is really good to be here and to meet church leaders from all over the world. This is so important for the future,” says Borgen.